

ÖĞRETMEN ŞİİRLERİ



Tematik Şiirler Dizisi: 6

© ŞİİR PARKI

İÇİNDEKİLER

24 Kasım - Enver ÜSTE - 5
Ağıt I - Cemal YAŞAR - 7
Atatürk ve.. - Özkan GÖNLÜM - 12
Az öğretmenim - Sabit İNCE - 14
Bağımsızlık öğretmeni - Ceyhun Atuf KANSU - 16
Başöğretmenim - Tarık ORHAN - 18
Ben anlatayım mı.. - Çılgık MAVİYILDIZ - 19
Ben bir öğretmenim - Ahmet YÜCEL - 21
Ben bir öğretmenim - Derya AKGÜN - 22
Ben bir öğretmenim - Durmuş Ali ÖZBEK - 24
Ben bir öğretmenim - Ercan KURBAN - 27
Ben bir öğretmenim - M. Gündüz GÖKTÜRK - 29
Ben dağ başlarında - Celil IŞIK - 30
Ben öğretmenim - Adem AKYOL - 31
Ben öğretmenim - Ülkü DUYSAK - 33
Ben öğretmenim.. - Mehmet KOÇ - 35
Beni de götür.. - Nuri PEKÖZ - 37
Bir alem göçürdü.. - Rifat ARAZ - 38
Bir ilkbahar şiirine..M. Cevdet ANDAY - 39
Bir öğretmenden - Fatma AYDEMİR - 41
Bir öğretmenin ölümü - Özdemir İNCE - 42
Biricik öğretmenim - Hakkı ÇEBİ - 43
Can öğretmenim - Hacı ÖZTÜRK - 44
Canım öğretmenim - Büşra Dilara KARACA - 45
Çocuğa gülmek.. - Derya AKGÜN - 46
Dünyanın bütün.. - Ceyhun Atuf KANSU - 49
Güle güle.. - Ozan ARİF - 52
Hep sana olur.. - Arif EREN - 54
Hocalar - Arif Nihat ASYA - 55
Kardelenler kara.. - Derya AKGÜN - 57
Köy öğretmeni - Göktürk Mehmet UYTUN - 64
Köy öğretmenleri - Cahit KÜLEBİ - 65
Neden böyle.. - Meral DEMİR - 68
Onlar - Refik ÇEŞNİAL - 70

Öğrencilerime - Süleyman ÖZBEK - 73
Öğretmen - Cemal Oğuz ÖCAL - 74
Öğretmen - Fazıl Hüsnü DAĞLARCA - 76
Öğretmen - Murat ÇOBANOĞLU - 77
Öğretmen - Nevin EMGEN - 78
Öğretmen Marşı - İsmail Hikmet ERTAYLAN - 79
Öğretmen ne düşünür? - Ozan ERBABI - 80
Öğretmen olmak.. - M. Nejat SEFERCİOĞLU - 82
Öğretmene mektup - Kerim YILMAZER - 87
Öğretmenim - Abdülkadir GÜLER - 90
Öğretmenim - Ahmet Selçuk İLKAN - 92
Öğretmenim - Ali TUNÇKOL - 94
Öğretmenim - Aşık Mahzuni ŞERİF - 95
Öğretmenim - Ayşe BÜLBÜL - 96
Öğretmenim - Emin ZEYBEK - 97
Öğretmenim - Hatice KÜLTÜR - 99
Öğretmenim - Hilmi EREN - 101
Öğretmenim - Hüseyin KULAKSIZ - 103
Öğretmenim - Kamil BOYRAZ - 106
Öğretmenim - Mahmut ÇAKAR - 107
Öğretmenim - N. İrfan TANRIKULU - 108
Öğretmenim - Nazile DEMİR - 110
Öğretmenim - Oğuz ÇOKER - 111
Öğretmenim - Ömer KAYAOĞLU - 112
Öğretmenim - Rabia GÜNDOĞDU - 113
Öğretmenim - Ragıp SARI - 114
Öğretmenim - Rakım ÇALAPALA - 115
Öğretmenim - Sırrı ÇINAR - 116
Öğretmenim - Sıtkı TUNCER - 117
Öğretmenim - Süleyman APAYDIN - 118
Öğretmenim - Süleyman KARAGÖZ - 119
Öğretmenim - Ülkü DUYSAK - 120
Öğretmenim - Üzeyir ÇAYCI - 122
Öğretmenim ben - Fatih TAN - 124
Öğretmenim ben - Kasım KAPLAN - 126

Öğretmenim.. - Cemal GÖREN - 128
Öğretmenime - Rıfka KAYMAZ - 130
Öğretmenimi seviyorum - Özge GÜNGÖR - 131
Öğretmenimize - Büşra Dilara KARACA - 132
Öğretmenin andı - Mehmet AYDIN - 133
Öğretmenin düşü - Can YÜCEL - 134
Öğretmenin marşı - Nejat BİRDOĞAN - 135
Öğretmenin mektubu - Günay TULUN - 137
Öğretmenin türküsü - Metin DEMİRTAŞ - 140
Öğretmenler Günü - Muhittin YEGÜL - 141
Öğretmenler Günü için - Hasan TURAN - 143
Öğretmenlerim - Mahmut ÖZDEMİR - 145
Öğretmensiz öğrenen.. - Ali PÜSKÜLLÜOĞLU - 147
Sana dair - Mehmet BAŞARAN - 148
Selâhattin öğretmen - Talip APAYDIN - 149
Sen öğretmensin - İhsan UĞRAŞ - 150
Seninle her mevsim.. - Yılmaz İMANLIK - 153
Sevgili öğretmenim - Ali Osman ATAK - 154
Sevgili öğretmenime - Bülent SÖNMEZ - 155
Son ders - Rıza ASLAN - 157
Şehit öğretmen notları - Durmuş Ali ÖZBEK - 159
Şimdi ben de.. - Ülkü DUYSAK - 161
Tanıdığım öğretmen - Nahit Ulvi AKGÜN - 164
Türk Öğretmenlerine - Mithat Cemal KUNTAY - 165
Vatan bizim öğretmenim - Özgür ALKAŞ - 166
Yansıma - Seher KARAEFE - 167
Yirmi dördüncü gün - Günay TULUN - 169
Yüceltin beni - Ülkü DUYSAK - 171
Zor iş - Gülçin KARACA - 173

ŞİİRLER

24 KASIM

Bu gün 24 Kasım, yine başlar tacısın.
Tüm gönüllere sultan, dertlerin ilacısın.

Elleri öpülesi çok mübarek insansın.
Çok kutsaldır mesleğin, korunacak ilk cansın.

Her büyük işte imzan, her iyide sen varsın.
Bu gün 24 Kasım, her gönüle sığarsın.

Aslında herkes bilir, ısıttıkça erirsin.
Ömrün bitene kadar doğruyu gösterirsin.

Senin yol gösterdiğin, bir yere getirdiğin,
Ancak bu gün hatırlar onca emek verdiğin.

Diktiğin fidanların meyvesini yemezsin.
Kimseye boyun bükmez, asla "aman" demezsin.

Bu gün bunca övenler, yarın bakmaz yüzüne.
Hep dışına bakarlar, hiç bakmazlar özüne.

Her 24 Kasımda, övülmektir kaderin.
Eserinin kalbinde bir gündür ancak yerin.

Elinin dokunduğu işler hep güzel olur.
Bu millet bu zilletten ancak senle kurtulur.

Bu gün 24 Kasım, çıkarırlar göklere.
Oradan paraşütsüz bırakırlar yerlere.

Bu gün 24 Kasım, bütün başlara tasın.
Yarın yine yalnızsın, ailene muhtaçsın.

Her 24 Kasımda seni yücelten kafa,
25 Kasım günü kaldırır tozlu rafa.

Bu gün ne kadar güzel, ne büyük bir insansın.
Senede bir gün anan insanlıktan utansın.

Bu gün 24 Kasım, anladık artık yeter.
Seni bu hale koyan, olsun senden bin beter...

Enver ÜSTE

AĞIT I

Kış erken başlar Ağrı'da
Ve zemheri soğuklar
Her tarafta pusuda.
Yiicelerin yiicesi
Ağrı dağı,
Tepeden bakar
Doğubeyazıt 'a.
Figanlı akar
Aras Nehri.
Soğuk, buz, ayaz, don
Ve gece ayazı
Ortadirek Köyü'ne iner.
Kuş uçmaz,
Kervan geçmez yerler.
Yoksulluktandır,
Yoktur çareler.
Garibandır insanları
Ama cesurdur.
Sert bakar
Ama saftır
Çocukları hele
Çok şirindir.
Kimisi çukur
Kimisi çıkık gözlü
Kıvırcık saçlılar da var.
Ağrı kadar büyük düşünürler
Aras gibi coşkulu akarlar.
Çocuktur bunlar çocuk,
Doğu' nun çocukları.
Okula hasret,
Öğretmene hasret,
Sevgiye hasret çocuklar
Onlar çocuklardır

Ekmek ister, su ister, barış ister,
Onlar çocuklardır.
Yani şairin sözüyle
Dünyanın çiçekleridir.
Onlar çocuktur çocuk
Dağda, bayırda, tarlada çalışır
Oysa oyun ister, okul ister
Onlar çocuktur çocuk
Yani geleceğimizdir.
Çoğu hastalıktan gider
Onlar çocuktur çocuk,
Yani umutlarımızdır.
Okul sobalarında alev olurlar
Ve yalınayak okula giderler..

Ortadirek köyünde,
Bir okul ki dağınık,
Bir okul ki virane,
Ne bir sıra, ne bir tahta,
Nereye baksan hakeza.
Ve bir öğretmen atanır,
Adı Burçin,
Ve bir öğretmen atanır,
Adı Aysun.
Dişleriyle, tırnaklarıyla
Okulu okul ederler.
Çocuklar onları,
Onlar çocukları çok severler.
Ve başları yetiştirmeye
Dünyanın çiçeklerini.
Ayazlı bir gecenin ardında,
Soğuk bir sabahın ışığında,
Üşüyen el ve ayakların ucunda,
Sobaya atılan tinerin alevinde
Bir çocuk yanar;

Yani Dünyanın çiçeklerinden biri.
Ve çiçeği kurtarmak için,
Atlar alevlere Öğretmen Burçin.
Ardından da Aysun öğretmen gider.
Ağlayarak için için.
Allahım bu ne duygu?
Allahım bu ne sevgi?
Allahım bu ne kutsallık?
Bir öğretmen ki ölüme gider.
Ve Yunus'un dediği gibi;
Bir garip ölmüş diyeler
Üç günden sonra duyalar,
Soğuk su ile yuyalar,
Şöyle garip bencileyin.
Bir öğretmen yanar alev içinde,
Bir öğretmen kalır ateş içinde,
Ve bir çocuk ruhu yükselir duman içinde;
Biri Burçin, biri Aysun, diğeri Okan,
Biri 24, biri 23, diğeri 10 yaş içinde.
Bir öğretmen yanar alev içinde,
Gönlüm kanar, kanar kanlar içinde,
Alev alev yanar yangınlar içinde,
Kalbim paramparça paçavralar içinde.
Bir öğretmen kalır ateş içinde,
Kucaklamış çocuğu kızıl çember içinde,
Nasıl da tutuyor sevinç içinde,
Etrafta öğrencileri gözyaşı içinde,
Bir çocuk ruhu uçar duman içinde,
Yürekler kan, kan revan içinde,
Unutulmasın çocuklar tarih içinde,
Nasıl da yanıyor geleceğimiz o nâr içinde..

Bakın hele bakın,
Bakın, bakın, bakın
Ağrı Dağı'nın

Doruklarına bakın;
Nasıl da eritmiş karlarımı.
Oluk oluk kan akıyor,
Savrulur dumanlar,
Gökyüzünde bulutlar,
Bakın bakın!
Nasıl da gözyaşı döküyor.
Bakın hele bakın, bakın;
Aras'ın sularına bakın,
Hz. Nuh'un gemisi
Nasıl da ayaklanmış geliyor!
Ben bir çocuğum,
Ben öğretmenimi yitirdim,
Arkadaşımı yitirdim,
Ben artık çileliyim.
Bakın hele bir bakın;
Büyük Ağrı ve Küçük Ağrı'ya,
Nasıl da volkan volkan patlıyor
Elele, omuz omuza.
Görmüyor musunuz?
Nasıl da karalara bürünmüş,
Hani nerde o yeşil ovalar?
Hani nerde o çiçekli ağaçlar?
Ben öğretmenimi yitirdim,
Yani ışığım söndü.
Ben kış, o bahardı,
Baharım gelmeyecek artık.
Ben gece, o gündüzdü,
Gündüzüm dönmeyecek artık.
Ben toprak, o suyumdu,
Suyum kurudu artık.
Bakın hele bakın, bakın,
Şu pop starlara bakın,
Şu pop, top şovlara bakın,
Şu yırtık pırtık yırtmaçlara bakın,
Nasıl da ilgi görüyor.
Ben bir öğrenciyim

Doğunun şafaklarında.
Bir sabahın şafağında
Ben öğretmenimi yitirdim.
Bakın hele bakın, bakın;
Ulu Önder ATATÜRK'e bakın,
Nasıl da ızdırap içinde bakıyor.
Dememiş miydi?
Ümit gençlikte,
Gençlik öğretmende filizlenir.
Dememiş miydi?
Yeni nesil sizin eseriniz olacaktır.
Evet ben öğretmenimi yitirdim
Bir köyün okulunda.
O köy şimdi yaşlı,
O okul şimdi mahzun.
Ben öğretmenimi yitirdim.
Ağlamayın demiştin bize öğretmenim,
Okuyun, okuyun, okuyun demiştin bize
Öğretmenim,
Hırsızlar çoğalmasın,
Eşkılar barınmasın,
Geleceğiniz kararmasın demiştin
Öğretmenim!
Söz veriyoruz sana,
Namusumuz ve şerefimiz üstüne and
İçiyoruz öğretmenim!
Okuyacağız, sizi unutmayacağız,
Nur içinde nurlar içinde yat öğretmenim!

Cemal YAŞAR

Cumhuriyet İlköğretim Okulu
Türkçe Öğretmeni
Nusaybin / MARDİN

NOT: Bu şiir 22 Nisan 2004'te Nusaybin'de yapılan şiir okuma yarışında
birinci seçilmiştir.



ATATÜRK VE ÖĞRETMENİM

Sevgili öğretmenim
Heyecanla beklerdik seni her sabah
"Günaydın" derdin, seslerin en güzeliyle,
"Bugünkü konumuz" diye, başlardın söze
Kara tahta önünde akbilgilerle
Çırpınırdın, birşeyler öğretmek için bize.

"Bayrak" derdin öğretmenim
Heyecandan dalgalanırdı sesin bayrak gibi
"Atatürk" deyince coşardın sen
Yatağına sığmayan ırmak gibi.

"Atatürk" deyince öğretmenim
Nefes almaz seni dinlerdik
Anlatırdın hayatını, devrimlerini
Cepheden-cepheye koşardın sen
Daha bir büyürdün gözümüzde
Sanki Atatürk'ü yaşardın sen.

Ellerinden öperim öğretmenim.
En güzel duygularla, en güzel bilgilerle
Yetiştirdin bizi
Şimdi içimizde inanç, başımızda bayrak
Bu yurt sevincimiz tasamız bizim
Atatürk ilkeleri en büyük yasamız bizim
Atatürk yolundan dönmeyiz biz
Meşalemiz Atatürk, sönmeyiz biz...

Özkan GÖNLÜM



AZ ÖĞRETMENİM

- Mehmet Altan Yağmur'a -

Yıllar önce bir küçücük çocuktum,
Küçücük beynime sevgi dokuttum,
Hafızamda yıllar yılı arattın,
Trilyonca hürmet az öğretmenim.

Nevşehir-Kozaklı Gerce köyünde,
Sevgi depoladın küçük evinde,
Köylüyle ağladın, güldün düğünde,
Sana babam desem az öğretmenim.

Okşadın yanağım, tatlı sert yüzün,
İlmin ışığıyla parlıyor gözün,
Bazen Ayet, bazen Hadis'di sözün,
İlmin ışığı da az öğretmenim..

Muhammed'den Mehmet denir adına,
Rahmet'den Yağmur'lar doymam tadına,
Dilerim Mevla'dan er muradına,
Bu dilekler bize az öğretmenim.

Beraber geçmişe yelkenler açtık,
Sevgi kanadıyla ummanlar geçtik,
Sanki pir elinden badeler içtik,
Şarab-ı Kevser de az öğretmenim.

Gittik Karbela'ya yandık tutuştuk.
Taptuk kapusunda Yunus'la piştik,
Kalpden kalbe sonsuz kapılar açtık,
Kırkların Cem'inde saz öğretmenim.

İNCE çocukların bağına bastın,
İçtiğimiz zembere, sen de bir tastın,
Eğitmek-öğretmek, ilimdi kastın,
Mansur desem gene az öğretmenim...

Sabit İNCE

BAĞIMSIZLIK ÖĞRETMENİ

Bakın çocuklar bizim ilk dersimiz bağımsızlık
İşte buldum, İnebolu denizinden çıkarttım
Solgun bir resim, mor duman bir resim
Bu bir mavna, Anadolukavağı'ndan gelme
Bu Recep Reis, bakın bu kolsuz yüzbaşı
Bu sandıklar... bu sandıklar... bu sandıklar
Kadınların, kağnıların yağmurunda
En güzel ağırlıdır bağımsızlığın
Hafifler şimdi umut, bir güvercin olur
Geçer yağlı geçitinden namluların.

Bakın çocuklar bizim ilk dersimiz bağımsızlık
Çiz fındık, çiz ceviz, çiz tütün
Çarşamba ovası, işte!
Buğday çiz, elma çiz, incir çiz
Oğullarımız, kızlarımız gider gelir işte
Biz işleriz, biz toplarız, biz satarız
Koy kulağını dinle, toprağın altında
Kömürün türküsü, petrolün türküsü
Ve mevsimlerimizin gergefçisi gökyüzü
Mavi bir güldür işlenir ellerimizde.

Bakın çocuklar bizim ilk dersimiz bağımsızlık
Bir bozkır dikeniyile delip parmaklarımızı
Kanımızı defterimize bastık
Kan bu, soylu ırmağı yüreğimizin
Coşkunun alyuvarları ve çocukluğun
Akıyor, dağ kaynaklarından alabalıklarla
Anlıyorsunuz değil mi herşeyi?
Şimdi açın vatan haritasını
Bastırın işaret parmaklarımızı
Bir yaralı kuş gibi çırpınır tepelerimiz.

Bakın çocuklar bizim ilk dersimiz bağımsızlık
Pencereleri açıp söyleyelim türkümüzü
Korkusuzluğun yelinde bu güz günü
Alsın götürsün üvez yapraklarını
Çağrısını yurdumuzun.
Gelir belki çocukların hatırına
Erzurum'dan yola çıkıp Anadolu kırına
Gizli ordusuyuz onun dersliklerde, işliklerde
Gelir belki, elinde Sivas'ın buğday başağı
İner, kalpaklı bir adam dağ yolundan aşağı.

Bakın çocuklar bizim ilk dersimiz bağımsızlık
Anladınız değil mi? Haydi, başlayın artık!

Ceyhun Atuf KANSU

Varlık, Sayı: 707, 1 Aralık 1967

Bütün Şiirleri 1, Güneş Salkımı, S. 173-174



BAŞÖĞRETMENİM

Atatürk benim,
Başöğretmenim.
Ne öğrendimse,
Ondan öğrendim.

Yenilikleri
Hep o düşünmüş.
Milleti için,
Ağlamış, gülmüş.

Çocuk kalbimle,
İlk onu sevdim.
Atatürk benim
Başöğretmenim...

Tanık ORHAN



BEN ANLATAYIM MI ÖĞRETMENİM?

Henüz aceminim senin,
Her parmak kaldırdığımda sınıfımızda,
Yüreğim kalır ucunda,
Sıyrılıp yüreğinin sıcaklığınca,
Ben anlatayım mı öğretmenim?

Oturduğum sıraya adını kazıyorum tırnaklarımla.
Öğretebilen öğretmen evinde çırpınır kelimelerim.

Tatili gelmeden öğrenmelerin,
Öğrettiklerini,
Sıralamak isterken sana.

Ders aralarında tutunmuştum yürek kapına,
Parmak kaldırıyorum,
Yüreğim parmaklarımin ucunda.

Ben anlatayım mı öğretmenim?
Bana kattığın her sende,
Özümsemek istedikçe seni,
Acemiliğim geçiyor sana.

Sınıfımızın penceresinden baktığında,
Yanımdan sıyrılıp giderken bedenini,
Yüreğim parmaklarım ucunda yürek kaldırıyorum sana,

Ben anlatayım mı öğretmenim?
Diğer çocuklara inat,
Yaramazın olmadan,
İyi öğrencin olmak istiyorken ben.
Sınıf başkanın da olmak istemedim,

Arsızca parmak kaldırmalarım işte bu yüzden.
Not defterinin,
Kapak resminde kalsın gülümseyen yüzüm.
Sevgili kal sevgili öğretmenim...

Çılgın MAVİ YILDIZ

BEN BİR ÖĞRETMENİM

Ben bir öğretmenim
Sevgiyi, sevmeyi öğretirim çocuklarıma,
Kini, öfkeyi, nefreti değil.

Ben bir öğretmenim
Dostluğu, kardeşliği öğretirim çocuklarıma
Dövüşü, kavgayı, savaşı değil.

Ben bir öğretmenim
Okumayı, yazmayı, küçükleri korumayı
Konuşmayı, dinlemeyi, büyükleri saymayı
Öğretirim çocuklarıma.

Ben bir öğretmenim
Sevgiyle, bilgiyle sularım çiçeklerimi
Ve bu güzel çiçeklere
Cumhuriyeti kuran Atatürk'ü öğretirim.

Ben bir öğretmenim
Ve öğretirim çocuklarıma
Ülküm vatani yüceltmektir.

Ben bir öğretmenim
Çiçektir diyemem çocuklarıma
Çiçeklerden güzeldir bütün çocuklar,
Ve öğreteceğim çocuklarıma
İyilikten, güzellikten yana ne varsa...

Ahmet YÜCEL



BEN BİR ÖĞRETMENİM

Ben bir öğretmenim, vatanımın bir köşesinde.
Ellerimde yüzlerce fidan, yüzlerce çiçek,
Her biri bir başka dünya, her biri bambaşka gelecek.
Kiminin yüzünde pırıl pırıl bir gülücük,
Kiminin yaşına yakışmayan bir hüzün.

Kimse bilmez ki, Sibel neden konuşmaz.
Adını bile söylemez çoğu zaman,
Mahzundur gözleri, ha ağladı ha ağlayacak,
Ne defteri vardır, ne kitabı,
Umutlarının ve hayallerinin olmadığı gibi.
Ama ben bilirim çiğdem saçlı kızımın hüznünü,
Bilirim şefkat görmesi gereken yaşında çektiği acıyı.
Yanar yüreğim içten içe,
Ve bilirim ki;
Özneyi, yüklemi bilmez Sibel, ancak

İyi bilir çamaşır yıkamayı, su taşımayı yalınayak.

Kimse bilmez belki, Mustafa neden bu kadar hırçın
Hayatla, insanlarla, okulla neden kavgalı?
Neden derse girmez de uyur kalır boş sınıflarda?
Neden kömür gözleri sevmemeye yeminlidir yaşamı?
Ama ben bilirim delişmen oğlumun derdini.
Bilirim okşanması gereken başının gece uykusu görmediğini.

Ödev yapması gereken zamanını,
Babasının içki parasını çıkartmak için harcadığını.
Bundandır gönöl kırgınlığı,
Bundandır hayata kızgınlığı,
Bundandır bir defterinin bile olmayışı.

Engellidir Aykut'um
Kolay okuyamaz, yazamaz, konuşamaz.
Üzölür, ağlar kimi zaman özrüne, anlaşılmayışına.
Ağlama sen gül yüzlüm,
Eli, ayağı değıl;
Düşüncesi özörlü olanadır sözüm.

Ben bir öğretmenim, yurdumun bir köşesinde.
Ellerimde yüzlerce fidan, yüzlerce iek...
Her biri bir başka dünya, her biri bir başka gelecek.

Sibeller, Mustafalar, Aykutlar
Hepsi benim yavrum, hepsi gönöl bahçemin gülü.
Gönöl bahemden hep birlikte girin,
Sizin için açılmış sevgi güllerini demet demet derin!

Derya AKGÜN

Cumhuriyet İlköğretim Okulu, Türkçe Öğretmeni

Not: Bu şiir yaşından önce büyümek zorunda kalmış tüm çocuklarımıza ve onlara gönöl bahçesini sonuna dek açan öğretmenlerimize ithaf edilmiştir.



BEN BİR ÖĞRETMENİM

Ben bir öğretmenim;
Köydeyim,
Şehirdeyim,
Bilginin denklemindeyim.

Ben bir öğretmenim;
Zil çaldı, koşun yavrularım.
Oturun.
Oturun sıralara,
Sonra sarılın kollarıma.
Hepinizi,hepinizi uçurayım,
Sevginin doruklarına.

Ben bir öğretmenim;
Ayşe'lerim,Fatma'larım,
Mehmet'lerim,

Hepsi gelecek ümitlerim.
Ben sizler için varım,
Bütün sevgi notalarımı,
Sizler için çalarım.

Ben bir öğretmenim;
Kara tahtaya uzandıkça ellerim,
Umudu yazar, kaygıları silerim.
Sanatım emsalsiz,
Kutsal cevher işlerim.

Ben bir öğretmenim;
Pilotlara kanadım gökyüzünde,
İlham perisi çağıran kalemim şairlere,
Pusulayım kaptan güvertesinde,
Projeyim mühendis cetvelinde.
Haksızlığın savaşçısıyım;
Düşünce ufuklarını sergilerim,
Avukat cüppesinde.

Ben bir öğretmenim;
Karanlığı neşter gibi keserim,
Beyaz gömlekli doktoruma
Hipokrat yeminiyim.
Samur fırçalarla serpilir,
Sevgi çiçeklerim.
Ressamdır, yazardır, esnaftır...
Sanatkardır, politikacıdır...
Bir ulustur benim öğrencilerim.

Ben bir öğretmenim;
Hep bilgiler verirken,
Bıkmak, usanmak, bezmek
Nedir bilmem.
Bir mum misali erirken,
Karanlığa ödün vermem.

Ben bir  ğretmenim;
Düşüncenin merkeziyim.
Bitmedim, erimedim,
Bitmedim, tükenmeyeceğim,
Bütün evrene sevgi üreteceğim.

Ben bir  ğretmenim;
Sel olur yurdum için çağlarım,
Fırat olur çok Harranlar sularım.
Memleket türküsüdür her sözüm,
Uzun hava, kırık hava, bozlakım,
Bir yiğitlik türküsüdür yaşamım.

Ben bir  ğretmenim;
Işığım karanlıklara,
Dağ dağ yüreğim Anadolu'da
Yükseğim: Erciyes'im, Ağrı'yım.
Şehit kanıym kurumam:
Fırat'ım, Aras'ım, Sakarya'yım,
Irmak ırmak bir destanım...

Durmuş Ali ÖZBEK

BEN BİR ÖĞRETMENİM

Ben bir öğretmenim.
Sevgi bahçesinden geldim.
Sizlere demet demet çiçeklerle,
Şefkat pınarından şefkat getirdim.
Mutlu olup coşasınız diye.

Ben bir öğretmenim.
Gönlümde tomurcuklanır güller,
Rayihalarla dağılır sevgim.
Günbegün devam eder, gider.
Bilgiyle donanıp sevgiye bezenesiniz diye.

Ben bir öğretmenim.
Anadolu'mu, Anadolu insanını düşünen,
Vatan sevgisine hasret yüreklere,
Yalın ayaklı katıksız ekmekle yetinen,
Ayşe'ye, Ali'ye, Fatma'ya hepinize...
İlim getirdim tülleenip boy atasınız diye.

Ben bir öğretmenim.
Fatih'in, Yavuz'un torunu,
Yıllar geçse değişse de zaman ,
Asla unutmam soyumu.
Size ecdattan haber getirdim.
Unutmayasınız diye.

Ben bir öğretmenim.
Türkiye'me ve insanına hizmet etmek için ,
Geceyi gündüz yaptım kendime.
Çalışıp didindim siz yavrular için.
Tarihten ders alıp nam alasınız diye.

Ben bir  ğretmenim.
Zamana dur diyecek
kahramanlar yetiştirmeye geldim.
Yağız delikanlılara hasret kalmış milletime,
şeyh şamil'ler, Sütçü İmam'lar, şahin Bey'ler
ve Nene Hatun'lar...
Hediye etmeye and içtim.
Gözünüz arkada kalmasın diye...

23.10.2000

Ercan KURBAN

BEN BİR ÖĞRETMENİM

Ben bir öğretmenim
Okulların birinde.
Duymayı, düşünmeyi öğretirim
Derslerimde.

Benim çocuklarım bu bahçelerde,
Bu yağmur altında ıslanmadılar.
Bir yağmur sonrası gelin, seyredin
Her taraf tepeden tırnağa
Bulutsuz masmavi dünyalarına
Sevginin, sevincin güneşi doğar.

Böyle çocuklarla dolar her yanımla,
Çocuklar kardeşim,
Çocuklar arkadaşım,
Canım..

Onlarda toplanmıştı
Geçip giden zamanım.
Bir parıltı görsem gözlerinde,
Bilgiden, anlayıştan yana,
Bir hal olur bana,
Zannedersin ki dünya benim.

Çocuklar, kitaplar, yazı tahtası,
Enine boyuna bütün zamanlar
Dört duvar arası dershanede.
Her dinden, her dilden gelmiş insanlar,
Bizimle konuşur, hayal ederler.
Bağlanır kahrız kendilerine.
Hikaye anlatır, şiir söylerler,
Mutluluk üstüne, ümit üstüne...

M. Gündüz GÖKTÜRK

BEN DAĞ BAŞLARINDA

Ben dağ başlarında
Mutlu bir çiçek,
Mutlu bir ışık,
Mutlu bir insan..

Ben dağ başlarında,
Avuç dolusu çiçekler
Gonca gonca açarken,
Ben tükenmez kuvvet..

Ben dağ başlarında
Kör ışıkla uğraşan,
Kaderine terkedilmiş
Unutulmuş bir insan..

Ben dağ başlarında
Demet demet çiçeklerin
Kalbinde yer etmiş
Bilgi dağarcığıym..

Ben dağ başlarında
Küçük şirin bir köyün
Bir demet çiçeğinin
Mutlu öğretmeniyim...

Celil IŞIK



BEN ÖĞRETMENİM

Ben öğretmenim,
Sevdalısı bu yurdun.
Dolaşırım sınırlarında yurdumun
En yüksek burçlarına çıkar,
Bayrak olurum.

Ben öğretmenim,
Bir rüzgâr olur eserim,
Erzurum yaylasından.
Bütün yaylalarımda dolaşırım.
Özgürlük olurum.

Ben öğretmenim,
Yalnızlık türküleri söylerim, mezralarda..
Kemeraltı çarşısındaki insan seline karışır,
Karışır yüreğim..
Umut olurum.
Ben öğretmenim,
Göçmen kuşlar gibi dolaşırım yurdumda,
Geceyle biter yolculuğum.
Aydınlık olur her yan.
Işık olurum.

Ben  ğretmenim,
Baharların sevdalıı..
Çocuklarımlın gözlerinden akıp içeri,
Can veririm.
Hayat olurum.

Ben  ğretmenim,
Gökyüzü hepimiz için mavi..
Bulut olur dolaşırlm göklerde.
Sonra indiğim yerde,
Rahmet olurum...

Adem AKYOL



BEN ÖĞRETMENİM

Ben öğretmenim.

“Eserinin altında imzası olmayan tek sanatçı” benim.

Bahçemde bin bir türlü çiçek vardır,

Açmayı bekleyen.

Narin kelebeklerim vardır benim,

Uçmayı bekleyen.

Dağ çiçeklerinin kokusu dolar içime.

Gökyüzünün mavisi örtü olur üzerime.

Yıldızlarla söyleşirim geceleri.

Işığı en parlak yıldızlar,

Benim yıldızlarımdır.

O yıldızlar benim,

Oğullarım, kızlarımdır.

Ben ğretmenim.
Sorumluluklar taşırım herkesten çok.
Vebali üzerimdir masum yüreklerin.
Zeytin karası gözler umutla bakar gözlerime.
En zor anlarımda,
Ben o umutlara tutunurum.
İnce narin eller,
Sevgiyle uzanır ellerime.
Zamanın teknesinde her gün,
Ben onlarla yoğrulurum.

Ben ğretmenim.
Aradığım ne varsa,
İyi, doğru, güzel olan...
Bildiğim ne varsa,
Yalandan, riyadan uzak...
Çocuklarımlaın yüreğinde bulurum.

Gün gelir her insan gibi,
Ben de yorulurum.
Saçma aklar düşer,
Gözlerimin feri söner,
Anılarımla boynunu bükür.

Beklerim gözlerim yollarda,
Bir el kapımı çalsın diye.
Yurdumun dört köşesinden çocuklarımla;
Ben Ayşe'yim,
Ben Ali'yim,
Ben Feride'yim...
Öğretmenim ben geldim, desinler diye..
Kimseler ses vermezse eğer sesime...
İşte o zaman...
Bir yıldız kayar gökyüzünden.
Ve bir mum söner.

Ülkü DUYSAK

BEN ÖĞRETMENİM ÇOCUKLAR

Ben öğretmenim çocuklar,
Ben sizlerle varım,
Sizlerle yaşarım.
Okula ilk gelişiniz,
Korkak, ürkek ve çekingenliğiniz,
Daha dün gibi aklımda..

Ben öğretmenim çocuklar,
Unuttuğunuz yüzleriniz,
Şen şakrak gülüşleriniz,
Sözleriniz, gözleriniz,
Oturduğunuz sıralarda kalan,
İzleriniz bende..

Ben öğretmenim çocuklar,
Herbiriniz bir ok gibi saphı yüreğimde,
Herbiriniz bir demet çiçek,
Bir yudum su,
Geleceğimin, Ata'mın umudu;
Bir coşkun deniz oldunuz içimde..

Ben öğretmenim çocuklar,
Bilesiniz ki sizinle ayaktayım,
Sizinle nefes alıp vermekteyim ben.
Hep görmeliyim üzüm tanesi gözlerinizi,
Okşamalıyım ipek saçlarınızı.
Benim dostlukları hiç değişmeyen dostlarım,
Anılar dünyasında duygu kuşları.
İşte tatil bitmiş,
Zil çalmış,
Toplanmışsınız bahçede yine,
Okullar açılmış..

Ben  ğretmenim  ocuklar,
Zamanımı doyasıya paylaştığım ışıklarım!..
Düşerseniz düşerim,
Koşarsanız koşarım,
Ağlarsanız ağlar, gülerseniz gülerim.
Sizi hayat gibi,
Sizi aşk gibi,
Sizi  ocuklarımmış gibi,
Sizi dost gibi,
Sizi arkadaş,
Sizi insan gibi severim...

Mehmet KOÇ

BENİ DE GÖTÜR AYDINLIĞINA

- Öğretmenim İsrail Turan'a -

İçimde ufkuma çizdiğin dağlar,
Adına gül gibi uzanıyorum.
Her çığlık kahrın önünde ağlar,
Seni yüreğimle selâmlıyorum.

Nasıl gizler yüreğini bir çocuk,
Islak yorganının karanlığına?
Sığmaz düşlerime bu koca boşluk,
Al beni de götür aydınlığına..

Ziller çalsın, yine sen dağları çiz,
Sevginin rengine boya suları.
Kucaklasın hasretimi bu deniz,
Büyüsün ellerinde güneşin yolcuları.

Bütün yıldızları sersem geceye,
Bütün çocuklara seni anlatsam,
Adın sığmaz kurduğum her tümceye,
Kıyametler kopar seni unutsam...

Nuri PEKÖZ

Çavuşlu İlköğretim Okulu
Türkçe Öğretmeni
Görele/GİRESUN

BİR ALEM GÖÇÜRDÜ, ALDI KURŞUNLAR

Bir dağ mezrasında, şu ıssız köyde,
Zalimin zulmüyle doldu kurşunlar.
Feleğin okuymuş kurulan yayda,
Kaç nice dağları deldi kurşunlar.

Hikmeti yaşadım, bilgiyi derdim,
Aldım bin çiçeği gönlüme serdim,
Bilgiyle besledim, sevgiyi verdim,
Beni dağdan dağa saldı kurşunlar.

Bende ayın, günün, yıldızın nûru,
Her ilmin membaı, mananın varı,
Bendedir âlemin bilinmez sırrı,
Vakitsiz kapımı çaldı kurşunlar.

Âlim ben, şehit ben, alp ben, eren ben...
Geleceği hikmet ile gören ben,
Hiç almadan, beklemeden veren ben,
Hedefi gözledi, bildi kurşunlar...

Bugün son secdede düştü alımlar,
Dert döker baş açık, ayak yalınlar,
Bağrı daşlı, gözü yaşlı gelinler,
Nice ak saçları yoldu kurşunlar.

Gördüm, al bayrağa sarılmış gider,
Hasret duman duman gönlümde tüter,
Sanmayın âlemde âlimler biter,
Bir âlem göçürdü, aldı kurşunlar...

Rıfat ARAZ



BİR İLKBAHAR ŞİİRİNE BAŞLANGIÇ

Hava ne kadar güzel öğretmenim,
Yollar, ağaçlar, kuşlar ne kadar güzel.
Yeryüzü pırıl pırıl öğretmenim,
Gizlisi saklısı kalmamış dünyanın,
Nesi var nesi yoksa dökmüş ortaya
Bütün bitkiler, bütün hayvanlar, bütün taşlar
Sürüngeçler, konglomeralar, serhaslar,
Hepsi, hepsi ortada öğretmenim.
Ne olur biz de gidelim,
Burda kalsın kitaplar,
Burda kalsın iğneli karafatmalar,
Kollarından bacaklarından gerilmiş kurbağalar,
Burda kalsın hepsi.
Bomboş kalsın evler,okullar
Hapishaneler, hastaneler..

Öğretmenim, sevgili öğretmenim,
Sırtımıza alırsız hastaları,
Kimbilir ne özlemişlerdir kırları.
Ya mahpuslar?
Ne sevinirler kim bilir,
Sarılıp sarılıp öperler adamı...

Melih Cevdet ANDAY

BİR ÖĞRETMENDEN

Gidiyorum.. Bir yanımda emeklerim,
Bir yanımda
Uçsuz bucaksız hayallerim.
Sizlerde yaşayacak onlar şimdi.
Bir damla gözyaşına kıyamadığım,
İçimin derdi, saçımın akı çocuklar..
Yavrularım.. Evlâtlarım,
Kınalı kuzularım,
Avucu reyhan kokulu küçük dağlarım.
Kiminiz büyüdü, heybetiyle
Nam saldı, kâh korku yedi âleme,
Hatta bana bile!..
Kiminiz kurudu, kara saban arkasında
Ufalandı eller, parçalandı yürekleriniz
Toprakla beraber.. Sevgisiz..
Kiminiz, daha çiçek açmadan meyve verdiniz..
Bu ihtiyarın derdi nedir bilir misiniz?
Dört adam,
Çıkacak mı benim dört kolluyu taşıyan?..
Ve olacak mı acep öbür tarafta
Yepyeni bir kara tahtam...

Fatma AYDEMİR

Asarcık Emirmusa Karaköseoğlu
İlköğretim Okulu Öğretmeni / SAMSUN

BİR ÖĞRETMENİN ÖLÜMÜ

- Ziya Arıkan'ın ardından -

Nedir bir öğretmenin ölümü
bir yetişkin insanın yaşamında?
Biraz da kendi ölümüdür; insanın bir yanı ölüp gider,
tanıksız kalmıştır çünkü, bir belge yok olmuştur.
Ağlarsınız bir ölüme,
o ölüm kadar ölümsüzlüğüne inandığımız şeylere;
dağınık, düğümlü bir çocukluğa,
bir çıkık omuza, bir parçalanmış dize;
sulannuş sokaklardan geçersin eski bir müzik çalınır;
saçları yıkanmış bir kadın başı uzanır pencereden;
tahta merdivende mantarlığının topukları yankılanır;
birinin gözü kör olur
ünlü bir yatıra saygı göstermedi diye;
geçersin kapı önlerinden,
artık adından başka bir şey kalmamış Zeytinlibahçe'den;
ağla ozan! bir çocukluk yaşamadın,
yaşadın diye kim tanıklık edecek?

Ölmemeli öğretmenler,
yazılmamalı, duyurulmamalı ölümleri;
ancak o zaman inanabiliriz
ölüme ve ölümsüzlüğe.

Özdemir İNCE

Türk Dili Dil ve Edebiyat Dergisi
Aralık 1980, S: 348, S. 561



BİRİCİK ÖĞRETMENİM

Öpmek istiyorum hep o şefkatli elleri.
Yerimde sayıyordum, alıp geçtin ileri.
Bana hep sen öğrettin o güzel bilgileri.
Benim bilgi kaynağım, sevgili öğretmenim.

Hep okulda geçirsem günleri, geceleri,
Daha erken öğrensem harfleri, heceleri.
Sende saklı bulunan o güzel bilgileri,
Ben de almak isterim biricik öğretmenim.

İstemez oldum artık vefasız geceleri.
Hep sınıfımda olsam, okusam heceleri.
Atamın önerdiği olmam istenen yeri,
Bana sen hazırladın biricik öğretmenim...

Hakkı ÇEBİ

CAN ÖĞRETMENİM

Pırıl pırıl meşalesin durmadan yanan,
Canım öğretmenim, CAN ÖĞRETMENİM.
Öyle bir abidesin ki hiç yıkılmayan,
Canım öğretmenim, CAN ÖĞRETMENİM.

Okumayı, yazmayı, doğru olmayı,
Küçüğe sevgi, büyüğe saygı duymayı,
Bir karış vatan toprağı için ölmeyi,
Sen öğrettin bana, CAN ÖĞRETMENİM.

Sevgiyle, bilgiyle yoğurdun bizi,
Bu azimle aştık cahillik denizini,
Barışın güvercini, doğruluk hazinesi,
İnan ki sensin, CAN ÖĞRETMENİM.

ATATÜRK çocuklarıyız, bizlere güven,
ATATÜRK'ün yolu yolumuz diyen,
Sönmeyecek bu meşale ebediyen,
Seni seviyorum, CAN ÖĞRETMENİM ...

Hacı ÖZTÜRK

İzmir

CANIM ÖĞRETMENİM

Bir çok şeyler öğrettin,
Yaramazlıklarına sabrettin,
Hatalarımı düzelttin,
Benim Canım Öğretmenim.

Sen bir gül gibisin,
Bize hep gülümsersin,
Bilirim bizi seversin,
Benim Canım Öğretmenim.

Atatürk'ü översin,
Onu örnek alın dersin,
En iyi olmamızı istersin,
Benim Canım Öğretmenim.

Birbirinizi sevin dersin,
Hepimizi seversin,
Barışın güzel olduğunu söylersin,
Benim Canım Öğretmenim.

Büşra Dilara KARACA

Namık Kemal İlköğretim Okulu
Tosya 5-A Sınıfı



ÇOCUĞA GÜLMEK YARAŞIR

- Zümrüt Gözlü Tatlı Tuğberk'ime -

Dışarıda ayaz var;
Ama benim yüreğim yanmakta,
Gözlerime uyku inmiş yavaş yavaş...
Beynim direnmekte inatla.
Gözlerimi kapıyorum,
Hayalin beni yormakta.
Yemyeşil gözlerinden akan yaşlar,
Zihnimi oymakta.

Niye ağlar bir çocuk?
Gülmesi gereken en güzel çağında.
O güzel gözlerine,
Bu yaşlar hiç yakışmamakta...

Ağlama zümrüt gözlüm!
Hiç bir zaman ağlama!
Ağlayıp da yorgun yüreğimi dağlama!

Sen bilemezsin yavrum,
Senin tek damla gözyaşın,
Benim yüreğimin yangınıdır.
Öyle bir alevdir ki o
Uykularımın karabasanıdır...

'Gülen' sıfatı seninle güzelleşir.
'Neşe' ismi seninle özdeşleşir.
'Sevgi' seninle yüceleşir,
'Gülmek' sizlerle eylemleşir.

Bırak gökler ağlasın
Toprak münbitleşsin diye.
Günahkarlar ağlasın günahlarına,
Ama sen ağlama.

Benim gıdam senin sevgin,
Suyum gülüşündür.
Sen güldüğünde bahar gelir gönlüme
Güller açılır burcu burcu yüreğimde.
Dünya bir başka güzel olur senle,
Bir nazenin yürek kanatlanır, bir martı neşesiyle.

Getir at kederlerinin tamamını bana,
Sen dayanamazsın ama;
Ben dağ olur yine de dayanırım,
Senin için her acıya.

Yüreğim asude bir liman olsun
Hem sana, hem diğer yavrularıma.

Bir çocuğa gülmek yaraşır yavrum,
Dünyaya güneşin,
Çiçeğe rengin,
Anneye şefkatin,
Öğretmene sınırsız sevginin,
Doğan her yeni güne umudun yaraşması gibi,
Sana da gülmek yaraşır.
Ve şunu da asla unutma:
'Dünya çocuğun gülüşü ile güzelleşir.'
Öğretmen bu güzellikle lmszleşir...

Derya AKGÜN

Cumhuriyet İlköğretim Okulu
Türkçe ğretmeni

DÜNYANIN BÜTÜN ÇİÇEKLERİ

"Bana çiçek getirin, dünyanın bütün çiçeklerini buraya getirin!"
(Köy öğretmeni Şefik Sınığ'ın son sözleri)

Dünyanın bütün çiçeklerini diyorum
Bütün çiçekleri getirin buraya,
Öğrencilerimi getirin, getirin buraya,
Kaya diplerinde açmış çiğdemlere benzer
Bütün köy çocuklarını getirin buraya,
Son bir ders vereceğim onlara,
Son şarkımı söyleyeceğim,
Getirin, getirin.. ve sonra öleceğim.

Dünyanın bütün çiçeklerini diyorum,
Kır ve dağ çiçeklerini istiyorum,
Kaderleri bana benzeyen,
Yalnızlıkta açarlar, kimse bilmez onları
Geniş ovalarda kaybolur kokuları..
Yurdumun sevgili ve adsız çiçekleri
Hepinizi, hepinizi istiyorum, gelin görün beni,
Toprağı nasıl örterseniz öylece örtün beni.

Dünyanın bütün çiçeklerini diyorum,
Afyon ovasında açan haşhaş çiçeklerini
Bacımın suladığı fesleğenleri,
Köy çiçeklerinin hepsini, hepsini,
Avluların pembe entarili hatmisini,
Çoban yastığını, peygamber çiçeğini de unutmayın,
Aman Isparta güllerini de unutmayın
Hepsini, hepsini bir anda koklamak istiyorum.
Getirin, dünyanın bütün çiçeklerini istiyorum.

Dünyanın bütün çiçeklerini diyorum,
Ben köy öğretmeniym, bir bahçıvanım,
Ben bir bahçe suluyordum, gönlümden,
Kimse bilmez, kimse anlamaz dilimden,
Ne güller fışkırır çilelerimden,
Kandır, hayattır, emektir benim güllerim,
Korkmadım, korkmuyorum ölümden,
Siz çiçek getirin yalnız, çiçek getirin.

Dünyanın bütün çiçeklerini diyorum,
Baharda Polatlı kırlarında açan,
Güz geldi mi Kopdağı'na göçen,
Yörükler yaylasında Toroslar'da eğleşen,
Muş ovasından, Ağrı eteğinden,
Gücenmesin bütün yurt bahçelerinden
Çiçek getirin, çiçek getirin, örtün beni,
Eğin türkülerinin içine gömün beni.

Dünyanın bütün çiçeklerini diyorum,
En güzellerini saymadım çiçeklerin,
Çocukları, öğrencilerimi istiyorum.
Yalnız ve çileli hayatımın çiçeklerini,
Köy okullarında açan, gizli ve sessiz,
O bakımsız, ama kokusu eşsiz çiçek.
Kimse bilmeyecek, seni beni kimse bilmeyecek,
Seni beni yalnızlık örtecek, yalnızlık örtecek.

Dünyanın bütün çiçeklerini diyorum,
Ben mezarsız yaşamayı diliyorum,
Ölmemek istiyorum, yaşamak istiyorum,
Yetiştirdiğim bahçe yarıda kalmasın,
Tarumar olmasın istiyorum, perişan olmasın,
Beni bilse bilse çiçekler bilir, dostlarım,
Niçin yaşadığımı ben onlara söyledim,
Çiçeklerde açar benim gizli arzularım.

Dünyanın bütün çiçeklerini diyorum,
Okulun duvarı çöktü altında kaldım,
Ama ben dünya üstündeyim, toprakta,
Yaz kış bir şey söyleyen sonsuz toprakta,
Çile çektim, yalnız kaldım, ama yaşadım,
Yurdumun çiçeklenmesi için daima yaşadım,
Bilir bunu bahçeler, kayalar, köyler bilir.
Şimdi sustum, örtün beni, yatırın buraya,
Dünyanın bütün çiçeklerini getirin buraya...

Ceyhun Atuf KANSU

20. Yüzyıl Türk Şiiri Antolojisi, S. 329-331

GÜLE GÜLE ÖĞRETMENİM

- Nazmiye Kırca öğretmenimin ardından -

Sen bambaşka birisiydin,
Güle güle öğretmenim...
Bana anne yarısıydın,
Güle güle öğretmenim...

Çocuk idim fen öğrettin,
Yeri geldi din öğrettin,
Bir harf değil, bin öğrettin,
Güle güle öğretmenim...

Öğrencine hiç vurmazdın,
Zengin, fakir kayırmazdın,
Evladından ayırmazdın,
Güle güle öğretmenim...

Sen bir eğitim çınarıydın,
Sevgi, şefkat pınarıydın,
Hepimizin şırasıydın,
Güle güle öğretmenim...

Düşünürse ince ince,
Herkes anlar düşününce...
Ölümün de dersti bence!
Güle güle öğretmenim...

Kadere bak yetmek varmış!
Tabutundan tutmak varmış,
Seni yolcu etmek varmış,
Güle güle öğretmenim...

Bir mum gibi ten erittin!
Hem ısıttın, hem de bittin...
Anam gibi geçip gittin,
Güle güle öğretmenim...

Doyamadım size şöyle,
Ne yapalım dünya böyle,
Anama da selam söyle,
Güle güle öğretmenim...

Arif baki olan Allah...
Her şey ölür kalan Allah...
Veren Allah... Alan Allah...
Güle güle öğretmenim...

Samsun, 11 Nisan 2016

OZAN ARİF

HEP SANA OLUR YÖNELMELER

Gözler sana bakar, kulaklar seni dinler
Doğada hiçbir renk, hiçbir ses
Görmedi böyle bir ilgi.
Yine bilgiler öğreteceksin öğretmenim,
Bir elinde tebeşir, bir elinde silgi.

Senin bulunduğun yerde öğretmenim,
Senin konuştuğun yerde,
Birer fikir çiçeğidir kelimeler.
Öyle bir ışıksın ki sen,
Hep sana olur yönelmeler.

Senin oturduğun kürsüde,
Bir başkasını görmeye
Tahammül edilmez düşüncede bile.
Kürsü, karatahta, tebeşir
Bir anlam taşırlar seninle.

Yurdumun göklerinde Ay-Yıldız
Bir de sen dalgalanırsın.
Yüreklerde yazılı adlarımız,
Sen iyi bilirsin öğretmenim,
Hiç kesilmeyecek rüzgârımız...

Arif EREN

HOCALAR

Her konuya tat veririz.
Adsızlara ad veririz,
Bir gün küçüklere, bir gün
Büyüklerle not veririz.

Biz biliriz haddimizi,
Ne şefler, ne racalarız.
Doksan kişilik sınıfta
Korkomutan hocalarız.

Devir devir, mevsim mevsim
Değiştirdik nice isim.
Sarmaş dolaş olsun artık
Öğretmen, Hoca, Muallim.

Sınıfta, derslerde bütün,
Şömendiferde yarımız.
Zira okuldan çıkınca
Okulda kahr yarımız.

«İhtiras» derler o zaman.
Telle mızrap olur belli.
Velâkin çift öğretimde
Tuttururuz çifte telli.

«Grup, ünite» dendi mi,
O gün her telden çalarız.
Ne yapalım hocalarız.
Kırk yamalı bohçalarız.

Yılda üç mevsim kar yağar.
Başımıza tebeşirden.
Artık bahar ile güzü
Beklemek var teneşirden.

Ödev, hazırlık... Çok değil,
Ancak akşamdaaan akşama.
«Kıymetimiz bilinir mi?»
Dersen bayramdan bayrama.

Eller ne yapıp yaparak
Bir asansöre takılır.
Bizim barem merdiveni
Yüz elli yılda çıkarılır.

Eller ne yaparsa yapsın
Biz işimize dalarız.
Bal tutan parmak yalarsa,
Biz de mürekkep yalarız.

Her konuya tat veririz.
Adsızlara ad veririz.
Bir gün küçüklere, bir gün
Büyüklerle not veririz.

Arif Nihat ASYA

Taha Toros Arşivi, 517885



KARDELENLER KARA İNAT BÜYÜR

Batman'ın dağlarında bir kardelen büyür,
Karın acımasız soğuşuna inat
Ulaşır güneşe, buluşur dünyayla,
Bazen bir Mustafa'dır o, bazen bir Murat.

Mustafa Öğretmen gençti, idealistti.
Gözleri pırl pırl, yüreği sevgi dolu.
'Anam' dedi. 'Batman'a çıktı tayinim.'
'Oğul' dedi anası: 'Gitme, ıraktır oralar, hem de tehlikeli.'
Güldü Mustafa Öğretmen: 'Anam' dedi.
'Bayrağın dalgalandığı yer değil midir vatan toprağı? '
'Sen, ben kaçarsak, kim aydınlatır karanlığı? '

Gül yüzlü Mustafa öğretmen, yanında 20 günlük karısı,
Eşkryanın zulmüne, karın soğuşuna inat, vardılar Batman'a.

Cehaletin karanlığına inat,
Eşkıyanın zulmüne inat,
Karın soğuğuna inat,
Kara tahtanın karalığına inat.
Elinde beyaz tebeşiri, yüreğinde vatan sevgisiyle
Mustafa Öğretmen, tüm aydınlık düşmanlarına inat...

Mutluydu Mustafa Öğretmen.
Gül yüzlü çocukları, gül bahçesi misali sınıfı vardı.
Evde onu bekleyeni, seveni, sevileni vardı.
Ama çok sürmedi mutluluk,
Kara kalpli, kara kaputlu zalim alıp gitti onu, karlı bir Batman gecesi.
20 günlük karısı, gül yüzlü yavruları günlerce boşuna bekledi yolunu...
.....

Beyaz karlar üstüne cansız düşerken gövdesi,
Karın soğuğuna,
Eşkıyanın zulmüne,
Cehaletin karanlığına inat,
Bir kardelen büyüdü.

Kara kalpli, kara kaputlu zalim anlayamadı gerçeği,
Öğretmen bir ölür, fakat bin dirilir.
Bugün Mustafa, yarın Ashı, diğer bir gün de Mehmet gelir.
Kardelen misali...
Eşkıyaya, cehalete inat.
Her yıl, her gün, her an yeniden büyür,
Bu ülke için,
Bu ülkenin gül yüzlü evlatları için,
Her yıl, her gün, her an yeniden büyür...

Batman'ın dağlarında bir kardelen büyür.
Karın acımasız soğuşuna inat,
Ulaşır güneşe, buluşur dünyayla
Öğretmen Mustafa misali,
Cehalete, cehalete inat...

Derya AKGÜN

* Bu şiir Batman'ın Çerimova köyünde öğretmenlik yaparken 1994 yılının Eylül ayında teröristler tarafından şehit edilen Giresunlu öğretmen Mustafa Gümüş için şehit öğretmenin arkadaşı edebiyat öğretmeni Derya Akgün tarafından kaleme alınmıştır. Şehit öğretmenimizin şahsında teröre şehit verdiğimiz aşağıdaki listede adları belirtilen tüm şehit öğretmenlerimizi saygı, rahmet ve şükranla anıyoruz.

ŞEHİT ÖĞRETMENLERİMİZ:

Recep ÇAKIR İstanbul - 14.01.1980
Nevzat Demirci Ağrı - 07.04.1980
Fevzi ATEŞ Batman - 28.05.1980
Ali İNCEKARA İstanbul - 02.06.1980
Ergün EROL GÜRSESOĞLU Adana - 05.07.1980
İsa KARAASLAN Malazgirt - 15.05.1987
Asım ÖZDEN Diyarbakır - 21.05.1987
Aydın ACUN Mardin - 25.05.1987
Tahir CİVİL Diyarbakır - 04.11.1987
Şenol AKAR Şırnak - 12.11.1987
Hüseyin AYDEMİR Batman - 12.03.1988
Muhammed YILDIZ Mardin - 25.03.1988
Lokman ÇEKER Tunceli - 12.04.1988
Mithat EREN Mardin - 05.11.1988
Durmuş GÜÇLÜ Siirt - 06.09.1989
Mehmet KAPUSUZ Siirt - 06.09.1989
Çevik Ersin TEMEL Siirt - 06.09.1989

Hanifi ÇAKALLIOĞLU K.maraş - 28.03.1990
İzzet YÜKSEL Elazığ - 14.04.1990
Ertan SEVİM Muş - 03.09.1990
Ali KARAOĞLAN Kars - 19.09.1990
Mehmet GEZER G.antepe - 07.11.1990
Esma KARADOĞAN Tunceli-17.11.1991
İbrahim KIZMAZ Mardin-06.01.1992
Orhan GÖK Mardin-19.03.1992
Mehmet GEREN Diyarbakır - 23.03.1992
Şevki AKGÜN Iğdır - 29.04.1992
İlyas ACAR Erzurum - 04.05.1992
Orhan KORKMAZ Diyarbakır - 20.05.1992
Seydo AYDOĞAN Mardin - 05.06.1992
Elif LİVAN Diyarbakır - 13.08.1992
Abdurrahman TANER Adana - 29.08.1992
Engin EKER Diyarbakır - 16.09.1992
Abdulvahap YERSİZ Mardin - 06.10.1992
Emin AYDIN Diyarbakır - 11.10.1992
Vural AKDENİZ Diyarbakır - 11.11.1992
M.Mehdi ŞANLI Diyarbakır - 22.11.1992
Mehmet Emin ÖZDEN Diyarbakır - 06.12.1992
Halis ŞİŞMAN Bitlis - 03.01.1993
Zübeyr AKKOÇ Diyarbakır - 13.01.1993
Ramazan Aydın BİLGE Diyarbakır - 13.01.1993
Ertuğrul ALPTEKİN Mardin - 18.02.1993
İsmail ÇELİK Siirt - 22.02.1993
Alihan HAN Diyarbakır - 19.04.1993
Mehmet BİROL Elazığ - 24.05.1993
Abdullah KARA Bingöl - 24.05.1993
Birol İrfan AŞKAR Bingöl - 24.05.1993
Ali Rıza PEKGÖZ Batman - 10.06.1993
Nuriye AK Diyarbakır - 11.06.1993
Nevzat AKDEMİR Tunceli - 21.06.1993
Hamza ÇETİN Tunceli - 23.06.1993
Erkan AYDIN Tunceli - 23.06.1993

M. Mecit YALÇIN Diyarbakır - 05.08.1993
Osman ÇİÇEK Diyarbakır - 07.09.1993
Ayhan KURAL Tunceli - 16.09.1993
Ali Şahap SALIK Diyarbakır - 21.09.1993
Zeki ŞENOĞLU Şanlıurfa - 29.09.1993
Gürez ŞİMŞEK Şanlıurfa - 29.09.1993
Nurgül (KALE) ALADAĞ Tunceli - 06.10.1993
Bayram ALADAĞ Tunceli - 06.10.1993
Fevzi KATAR Tunceli - 07.10.1993
Taşkın SENGİR Tunceli - 07.10.1993
Orhan BAKIŞ Tunceli - 07.10.1993
Ünal ATLI Tunceli - 07.10.1993
Kemal SERT Diyarbakır - 16.10.1993
Ethem YAŞAR Diyarbakır - 22.10.1993
Ali YILDIRIM Diyarbakır - 22.10.1993
A.Nurettin SOYER Diyarbakır - 22.10.1993
Hüseyin YAVUZ Diyarbakır - 22.10.1993
Zeki SAVRUK Diyarbakır - 24.10.1993
Bayram TEKİN Bitlis - 25.10.1993
Yasemin TEKİN Bitlis - 25.10.1993
Abdurrahman Nafiz ÖZBAĞRIÇIK Bitlis - 25.10.1993
Ergin KOMUT Bitlis - 25.10.1993
Sezgin KEÇECİ Diyarbakır - 25.10.1993
Fatih TEKİN Diyarbakır - 25.10.1993
Mehmet FİDAN Diyarbakır - 25.10.1993
Ayşe KONAKÇI Diyarbakır - 26.10.1993
Numan KONAKÇI Diyarbakır - 26.10.1993
Neşe ALTEN Diyarbakır - 26.10.1993
Zafer ÖZDENİZ Tunceli - 21.11.1993
Halil KANDEMİR Tunceli - 21.11.1993
Mehmet DAYAN Diyarbakır - 29.12.1993
Nahit ERGENE Elazığ - 01.01.1994
Mustafa BOZ Şırnak - 22.02.1994
Hasan AKAN Diyarbakır - 01.03.1994
M.Ali DURAK Diyarbakır - 07.04.1994

Metin GENÇDAL Tunceli - 20.04.1994
Recep OYUR Diyarbakır - 29.04.1994
Erkan ÖZCAN Batman - 29.05.1994
Kemal GÖÇER Diyarbakır - 03.06.1994
M.Nuri DEMİRALP Diyarbakır - 05.06.1994
Vedat İNAN Tunceli - 11.09.1994
Mustafa KARINCA Tunceli - 11.09.1994
Ali İhsan ÇETİNKAYA Tunceli - 11.09.1994
Rustem ŞEN Tunceli - 11.09.1994
Metin KAYNAR Tunceli - 11.09.1994
Buminhan TEMİZKAN Tunceli - 11.09.1994
M.Şirin GÖKDERE Diyarbakır - 15.09.1994
Atilla AYDOĞDU Tunceli - 17.09.1994
Adnan TUNCA Batman - 23.09.1994
Mustafa GÜMÜŞ Batman - 23.09.1994
Sait KORKMAZ Ağrı - 28.09.1994
Hayati KAPUKAYA Van - 08.10.1994
Ali BULUT Erzurum - 11.10.1994
Ersoy YORULMAZ Erzurum - 11.10.1994
Nurullah SARAÇ Erzurum - 11.10.1994
Ragip KÖSE Erzurum - 11.10.1994
Mahmut ÇATALKAYA Mardin - 05.11.1994
Erol ERCAN Mardin - 05.11.1994
Ali YILDIZ Mardin - 05.11.1994
Mehmet Zeki ÖDÜK Mardin - 05.11.1994
Şeyho KURTULMUŞ Batman - 25.05.1995
Necati ÇİÇEK Diyarbakır - 26.09.1995
Hamza Halit SÜLÜN Şırnak - 02.10.1995
Hüseyin KOCABAŞ Sivas - 12.10.1995
Gürkan ARITÜRK Mardin-30.10.1995
Ökkeş KAYA Mardin - 30.10.1995
Hacı Ömer SERİN K.Maraş - 22.04.1996
Nurettin ASLAN K.Maraş - 22.04.1996
Aydın YILMAZ K.Maraş - 22.04.1996
Aynur SARI Diyarbakır - 22.06.1996

Mustafa Saadettin KÜÇÜK Diyarbakır - 01.10.1996
Cuma İBİŞ Diyarbakır - 01.10.1996
Nesrin ÜNÜGÜR Diyarbakır - 01.10.1996
Uğur GÖREN Diyarbakır - 01.10.1996
Mustafa Saadettin KÜÇÜK Diyarbakır - 01.10.1996
Bülent AY Batman - 12.02.1997
Lütfi ÖLMEZ Diyarbakır - 01.09.1997
Mustafa ÖZKAN Mersin - 09.10.1997
Erhan ÇAKMAK Hakkari - 15.07.1998
Dilay KERMAN Tunceli - 04.09.2011

Abdülkerim USTA Irak - 11.05.1917
Mahmut KARABEKİROĞULLARI Filistin - 31.10.1917
SÜLEYMAN Filistin - 20.09.1918
Mustafa Fehmi KUBİLAY Menemen - 23.12.1930

Kaynak:

MİLLİ EĞİTİM BAKANLIĞI

KÖY ÖĞRETMENİ

Ben bir köy öğretmeniyim,
Alnımda ıfık,
Gözlerimde nur..
Alıp götürmeyin beni şehirlere,
Götürmeyin, ne olur..
Bir köy öğretmeniyim,
Katıksız duygular içinde yaşarım.
Çıplak ayaklar basar yüreğime,
Onları tutar, okşarım.
Bir köy öğretmeniyim,
Çaresizlik ekmeğim, keder gözyaşım,
Umut ve sevgiyim çarpan kalplerde,
Dağlardan daha çok yücedir başım.
Ben bir köy öğretmeniyim,
Evlerde motif, dillerde destan
Gölgesi düşer ay-yıldızın üstümüze,
Ve gönüllerde büyür vatan...

Göktürk Mehmet UYTUN



KÖY ÖĞRETMENLERİ

I

Yurdumuz uçsuz bucaksız,
Gökte yıldız kadar köylerimiz var.
Ama uzak, ama harap, ama garipsi..
Alın benim gönlümden de o kadar.

Uzak köylerimizde kuşlar gibi
Her sabah çocuklar size uçar.
Ama küçük, ama büyüyen, ama güleç..
Alın benim gönlümden de o kadar.

Siz kara göklerin yıldızları,
Işıtın yurdumuzu sabaha kadar!
Ama düşe kalka, ama yiğit, ama umutlu..
Alın benim gönlümden de o kadar.

Çemişkezek'te, Patnos'ta, Malazgirt'te doğanlar!
Malazgirt'e, Çemişkezek'e, Patnos'a gitmezseniz,
Çocuklarımız öksüz kahr, yetim kahr,
Köylere ışık iletmezseniz.

Dağlara, vadilere, ovalara
Tesbihler gibi saçılmış köyler,
Rüzgâra karşı bir bayrak,
Sevinçle türküsünü söyler.

Sevinçle türküsünü söyler
Bir idare lambası küçük, solgun.
En azından üç yüz pare dam
Umudu en azından üç yüz çocuğun.

Ve onlar saçları uzamış,
Çatlak ellerinde çıkınları,
Üç saat, dört saat ötelerden
Yorgundur, sessizdir akınları.

Ve onlar, yıldızlar gibi
Gözleri ıslıl ıslıl yananlar.
Oyuncak için değil, kâğıt, kalem
Kitap için gizlice ağlayanlar.

Ve onlar aşıktan bilya,
Sopadan at yapanlar.
Kurt yavruları gibi, kuzular gibi
Dağ başlarını cınlatanlar.

Büyük bir ulusuz biz, büyük...
Mutlu günler düşünmek ağlatır insanı.
Çemişkezek'te, Patnos'ta, Malazgirt'te doğanlar
Öksüz kor musunuz vatani?

Gündüzün akşamla kavuştuğu saatte
Güneş altında tarlalar çın çın öterken
Ya o sıcak yağmurlar toprakla çiftleşir,
Ya da ilk ışıklar sabahları erken
Rüzgârla içimizde eserken.

Çemişkezek'te, Patnos'ta, Malazgirt'te doğanlar,
Bütün bunları düşünmelisiniz.
Yüce ırmaklar gibi sessiz, sürekli
Kağnılarla, arabalarla, kamyonlarla
Akıp köylere gitmelisiniz!

Yurdumuza ışık iletmelisiniz...

Cahit KÜLEBİ

Cahit Külebi, Bütün Şiirleri, S. 185

NEDEN BÖYLE ÖĞRETMENİM?

Annem ve babam, okula başlayacağım zaman
çantaların en güzelini almışlardı bana.
Umutların en güzelini,
tokalarımınla beraber takmışlardı saçlarıma.
İlk gün, endişelerini gözyaşlarıyla katıklamışlardı.
İlk aldığım harçlığı, yirmi yıl sonrasının sermayesi saymışlardı.
Ben okulla tanışacağım için ne kadar heyecanlıysam,
onlar da el sallarken heyecanlarını sakladıklarını sanmışlardı.

İlk yıl okuma telaşı, ikinci yıl dört işlem,
Hayat Bilgisi ve de problem..
Okulda her şeyin doğrularını öğreniyorduk,
dışarıda yanlışlarını yaşarken!
İnsanlara saygıyı ve sevgiyi öğrenirken,
saygısızlığı ve sevgisizliği görüyorduk büyüklerden!
Çevreyi temiz tutmayı öğreniyorduk,
okul yolundaki çöplerin arasından geçerken!
Öğretmenim "Güvenin" diyordu insanlara,
İnsanlarsa,"Hangi devirde yaşıyoruz, güvenilir mi, aman ha!".
Öğretmenim,"Başkalarının yerine kendini koy" diyordu her zaman,
Başkalarıysa "Önce ben" diyordu, "Sen istiyorsan öyle san!"

Öğretmenim "Edep, diyordu, haya, ahlak
bunlar en büyük mezzetlerdir bak"
Oysa televizyondakilerle neredeyse herkes olmuştu ahmak.
Öğretmenim "Çalış" diyordu, "Araştır, üret
çalışmak en büyük ibadet"
İnsanlar:
"Eğlenmeyi boş zamanlarımızda bitiremedik ki
neme lazım, çalışırken de devam et! ".
Öğretmenim, "Yardım diyordu, iyilik, merhamet,
İnsanız, biz de muhtaç olabiliriz elbet"

Başkaları, "İyilikten maraz doğar,
Allah'tan umsunlar medet."
Öğretmenim diyordu, "Çağdaşlaşmak için hep okumalı"
Dışarıdan " Okumak için ya parayı nereden bulmalı? "
Öğretmenim sahip çıkmalıyız diyordu
değerlerimize, aşımıza,
Dışarıda "Biz Türkler.. " le başlayan cümleler..
Gelecek günler Allah'a emanet, o da bizim şansımıza!

Neden böyle öğretmenim?
Biz de mi yenileceğiz bir süre sonra yoksa?
Ailemin ilk gün saçlarıma taktığı umutları,
Doğru ile gerçek arasındaki gidip gelmelerle eriyorsa,
İnsanlığın yaşanılabilir değerlere karnı toksa,
Yaşamın yükselen değerler fiyaskosu çoksa,
Geçer akçenin yanı sıra yaşamak olduğu bu gün,
Doğruyu öğreten öğretmenlerle oynamak mı "in" oldu yoksa?

Meral DEMİR



ONLAR

Onlar şehâdete erenlerdir ki,
Henüz gonca iken solduruldular.
Onlar kurtarırdı bu necip ırkı,
Korkulduğu için öldürüldüler.

Öldü sanılmasın, ölmez bu emel,
Kırılmaz bu kalem, bağlanmaz bu el.
Hain köpeklerle olunca engel,
Kendi öz yurdunda saldırıldılar.

Güneştirler, balçık ile sıvanmaz,
Ateştirler, değme sular dayanmaz,
Kıyamete kadar artık uyanmaz,
Nüfus kütüğünden sildirildiler.

Bayraklar inmedi, ezan susmadı,
Onlar bu nesilden umut kesmedi,
Namazına gelmeyene küsmedi,
Çünkü Nebî'lerle kıldırıldılar.

Daha çoktu yapılacak işleri,
Ne ulvîydi, ne güzeldi düşleri.
Kendileri, çocukları, eşleri
Vatan toprağına doldurulldular.

Fatih'tir, Yavuz'dur, Osman'dır onlar,
İlme dost, cehle düşmandır onlar,
Vatan için toprak olandır onlar
Tekbîr sesleriyle kaldırıldılar.

Suçları sevmekti milleti, yurdu,
Onlar bir ışıktı, onlar bir nurdu.
Hak Teâla meleklerle buyurdu,
Şehitler katına aldırıldılar.

Kırılmaz mı size kalkan o eller,
Kurumaz mı sizi anmayan diller?
Şimdi kaç okulda hüzünle ziller,
Her ders başı mahzun çaldırıldılar.

Gâye başka: Milleti bölmek asıl,
Büyük bir oyundan küçük bir fasıl.
Bir olması lâzım iken bu nesil,
Yazık, parça parça böldürüldüler.

Maya oldu millî birlik harcına,
Şehit düştü sadık kalıp borcuna,
Bayrak oldu bu vatanın burcuna,
Maziden atiye bildirildiler.

Tarih öncesinden misaldir Oğuz,
Mazluma Yunus'tur, zalime Yavuz,
Tükenmez bu kuvvet, kesilmez bu hız,
Zannedilmesin ki yıldırıldılar.

Siz varsınız bütün güzel işlerde,
Siz varsınız gördüğümüz düşlerde,
Yirmidört Kasım'da nice başlarda,
Saçlar acı ile yolduruldu.

Ey şehit olanlar, gönül erleri,
Peygamber yanındır sizlerin yeri.
"Onlar ölü değil, daima diri."
Diyen ayet ile güldürüldüler...

Refik ÇEŞNİAL

ÖÖRENCİLERİME

Ne servet isteriz, ne mevki, ne şan
Bize kuvvet verir ağaran her tan
Tesellimiz olur taze bir fidan.
Duyular yürekte nakış nakıştır.
Sizin varlığınız bize alkıştır..

Bazen gaz lambası, bazen loş ışık,
Gözümüz ezelden buna alışık
Bozkırlar üstünde açan sarmaşık.
Duygu pınarıyla ruha akıştır,
Sizin varlığınız bize alkıştır.

Hep aynı sedalar kulağımızda,
Bilgi demetleri kucağımızda.
Al al gelincikler sancağımızda,
Bu nurlu yollardan göge çıkıştır,
Sizin varlığınız bize alkıştır.

Yılları bıraktık, çok gerilerde,
Gençlik rüzgarları kalmadı serde
İlim yağmuruyla pek çok siperde,
Emelimiz şimşek şimşek çakıştır,
Sizin varlığınız bize alkıştır.

Siz solmayan güller, yeşeren dallar,
Ay yıldız üstüne işlenen allar.
Seneler geçse de ayrılmaz yollar,
Tükenmez hazine, sıcak bakıştır,
Sizin varlığınız bize alkıştır...

Süleyman ÖZBEK



ÖĞRETMEN

Yok diye bu fâninin ne şöhreti, ne şanı,
Hakir görme arkadaş karşındaki insanı!
Kalbi meslek aşkıyla tutuşur, yanar onun,
Başta Ata'm adını sevgiyle anar onun!

Kararmış gönüllerin odur nuru, ışığı,
Odur yurdun, milletin gerçek dostu, aşığı.
İstemez o kimseden ne mükâfat, ne heykel,
Saygı ile analım bu fâniyi biz de gel.

Enginlerde gezer o, sanma ki ufku dardır,
"Cemâl-i Mutlak" gibi neye baksan o vardır,
Onu arar, bulursun tarihin sesinde,
Bir his gibi o vardır ıtrî'nin bestesinde.

Ondan birer parçadır şu mimar, heykeltıraş,
Geçme sakın önünden, ardından dağları ař.
Öğretmenin nefesi değildir zehirli sam,
Söyle kimin eseri şu müzisyen, şu ressam?

Çatlayan dudaklara o verir bir yudum su,
Ondan kuvvet, haz alır bir Fatih'in ordusu.
Ondan ders görmedi mi şu subaylar, şu erler?
Söyle kimin eseri kazanılan zaferler?

Parıldar gözlerinde ülküsünün ateşi,
Onun geniş ufkundan doğar zafer güneşi.
Sordun mu bu fâninin yüreği neye kanar?
Odur her an şaire ilham veren gür pınar.

Başında sevgi, iyilik, fazilet yeli eser,
Onundur seyrettiğin "ÇOCUK" adlı şaheser.
Ne söylesem, ne yazsam anlatamam onu ben;
Yaratmakta Tanrı'dan sonra gelir öğretmen.

Savaş olur, ölüme göz kırpmadan atılır,
Devrim olur, safına inanarak katılır.
Varlığını harcar o Türklük için her zaman,
Kimi "bedbaht" der ona, kimi "adsız kahraman".

Cemal Oğuz ÖCAL

ÖÖRET MEN

A'dan başlar aydınlık,
Bir taş koyar bütün yapılar da temele ööretmen.
Solugudur düşünce nin buğdaydan yalaza dek
Yeryüzünde ne varsa ondan gelmedir,
Yeryüzü ile el ele ööretmen.

Göz gözdür o, uzakları görürüz
Ağızdır o, türkü söyleriz haykırırız günlerden.
Ulaşı rız erdem üstüne, gelecekler üstüne biz hep
Çizer büyük değirmisini
Uç olur da pergele ööretmen.

Hey hey, burası bir dağ köyü, kurda kuşa
Bırakılmış göğün kıyısına bırakılmış
83 toprak ev, 83 acı duman,
Çoluğ uyla, çocuğ uyla 415 karanlık
Kurtulacağ ız, el ayak kurtulacağ ız,
Bir okul yapıla, bir gele ööretmen.

Bir ışı k, bir ışı k daha,
Gecelerin içindeki ejderlerle dövüşür
Nice istemeseler de, nice önleseler de,
Uyandırır toplumunu
İyiye, doğruya, güzele ööretmen...

Fazıl Hüsnü DAĞLARCA

ÖÖRET MEN

Ana baba gibi emeği vardır,
Ağızdır, lisandır, dildir öğretmen.
Sevgisi, şefkati insana yardır,
Vücuttur, kanattır, koldur öğretmen.

Talebe okulun yeşil fidanı,
Yanan bir ocağın sönmez dumanı,
Öğretmendir yaraların dermanı,
Arıdır, kovandır, baldır öğretmen.

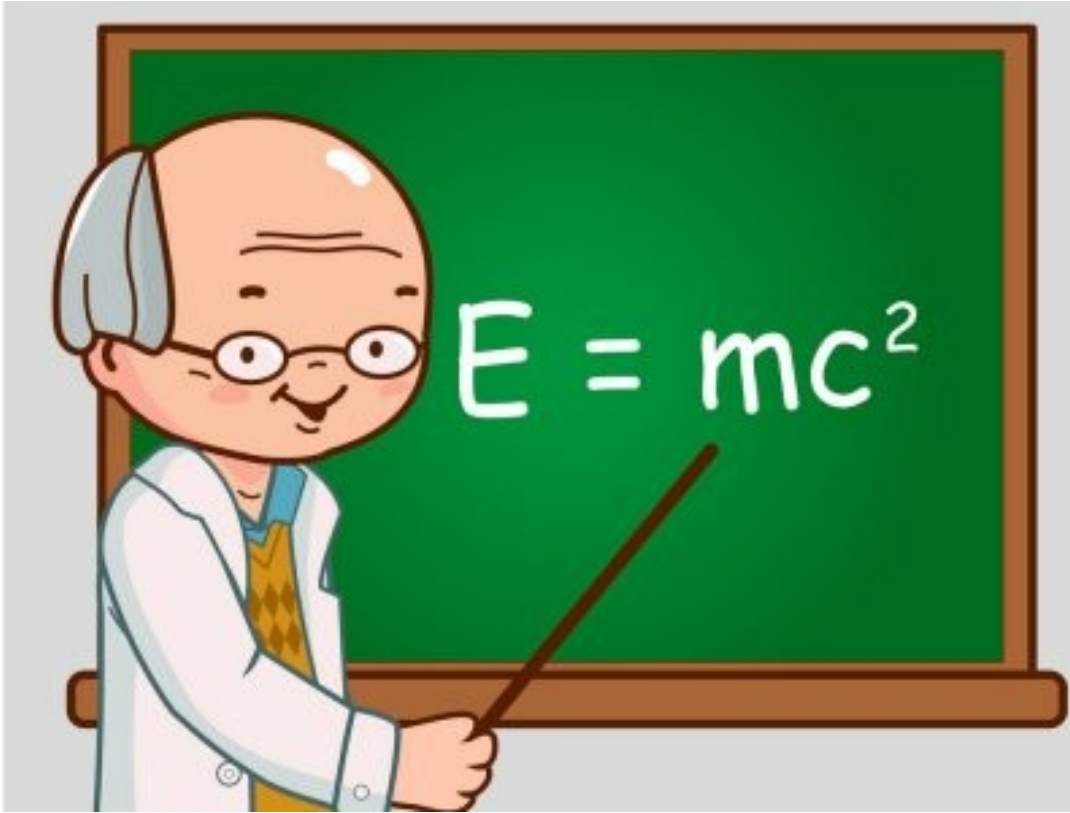
Öğretmendir bize gösteren yolu,
Odur talebenin kanadı kolu,
Öğretmen hazinedir, doludur dolu,
Yapraktır, ağaçtır, daldır öğretmen.

Öğretmendir fabrikanın temeli,
Öğretmendir bütün dünyanın dili,
Bütün insanlara uzanır eli,
Bize ışıktutan yoldur öğretmen.

Öğretmendir ışıktveren dünyaya,
Öğretmendir bizi götüren aya,
Öğretmenin ilmi benzer deryaya,
Irmaktır, denizdir, göldür öğretmen.

Sende yetişmiştir nice paşalar,
Öğretmensiz açılır mı kapılar?
Temelinden sağlam olan yapılar,
Çobanoğlu der ki güldür öğretmen...

Murat ÇOBANOĞLU



ÖĞRETMEN

Dosttur o çalışanla, dosttur o yarışanla
Yarınlar el ele, beraber koşanlarla,
Mutludur o, simsiyah saçları olmuşsa ak,
Dünden daha güçlüdür uyanırken her sabah.

Doğruya, güzelliğe, odur yolu gösteren
Odur hep geleceğe güvenle gülümseyen.
Bir ana, bir babadır çocuklara sunulan.
Odur eli öpülen, odur fedakâr insan.

Sarsılmaz bir inançla görevini sevmekte,
Ömrünü adamıştır milletine hizmete.
Ruhlara şekil veren, kafaları besleyen
Uygarlığa yürürken en öndedir öğretmen...

Nevin EMGEN

ÖĞRETMEN MARŞI

Alnımızda bilgilerden bir çelenk,
Nura doğru can atan Türk genciyiz.
Yeryüzünde yoktur, olmaz Türk'e denk;
Korku bilmez soyumuz.

Şanlı yurdum, her bucağın şanla dolsun;
Yurdum, seni yüceltmeye andlar olsun.

Candan açtık cehle karşı bir savaş,
Ey bu yolda and içen genç arkadaş!
Öğren, öğret hakkı halka, gürle coş;
Durma durma koş.

Şanlı yurdum, her bucağın şanla dolsun;
Yurdum, seni yüceltmeye andlar olsun...

İsmail Hikmet ERTAYLAN



ÖĞRETMEN NE DÜŞÜNÜR?

Ömür boyu çileyle yaşamaya zorlanır,
Hayatın her yönünü düşünür öğretmenim.
Senede birkaç kere nedense hatırlanır,
Üç yüz atmış gününü düşünür öğretmenim.

Sahip olmak istemez zenginliğe, servete,
Tek amacı; daha çok hizmet etmek millete.
Kahrından ölür, lâkin dil uzatmaz devlete,
Çünkü hep vatanını düşünür öğretmenim.

O vatan İstanbul'dan değildir ki ibaret,
Hakkari'ye gitmezse, son bulur mu cehalet?
Elinde ışık ile gezer seksen vilayet,
Yozgat'ımı, Van'ımı düşünür öğretmenim.

Ayın on beşı gelir, dolar gözleri yaşla,
Taksitleri yatırır, bitiremez telaşla.
Hadi nasıl geçinsin, üç kuruşluk maaşla?
Gelecek ay sonunu düşünür öğretmenim.

Ders ücreti çözemez ekonomik krizi,
Ne kadar diş sıkırsa da, bir türlü gülmez yüzü.
İster ki, kendinin de okusun oğlu, kızı,
Evlâdını, canını düşünür öğretmenim.

Doğrudan asla şaşmaz, kalbinde yoktur hile,
Oturup dertlerini söyler ERBABİ ile.
Kimselere sezdirmez, sıkıntı çekse bile,
Mesleğinin şanını düşünür öğretmenim...

OZAN ERBABİ

17 / 11 / 2008 - Kayseri

ÖĞRETMEN OLMAK İSTİYORUM

- l -

Ben öğretmen olmak istiyorum;
Ben şâirimin mısralarında dil,
Genç kızımın gergefinde nakış nakış gül,
Âşığımın sazında tel,
Öpülesi bir el olmak istiyorum:
Ben, öğretmen olmak istiyorum..

Ben, çaresizliğin filizlendiği yerde ümit,
Korkunun mayalandığı yerde yürek,
Güçsüzlüğün güçlendiği yerde bilek olmak istiyorum
Ben öğretmen olmak istiyorum...

Şu öksüz yavruya sımsıcak kucak,
Şu yetim çocuğa yanan bir ocak,
Çorak topraklara yağan yağmur,
Azgın sulara bend,
Mehmed'imın elinde çağlar açan kılıç,
Doktorumun elinde derman saçan neşter,
Mimarımın, mühendisimin elinde pergel, cetvel:
Ben ana, ben baba,
Ben Fâtih, ben İbni Sînâ,
Ben Mimar Sinan olmak istiyorum:
Ben öğretmen olmak istiyorum...

Ben ressamımın elinde fırça, tualinde renk,
Bestekârımın en içli şarkısında nağme,
Hattâtımın, nakkâşımın elinde kalem;
Ben Hoca Ali Rızâ,
Ben İtrî, Leylâ Hanım,
Ben Karahisârî olmak istiyorum:
Ben öğretmen olmak istiyorum...

Ben öğretmen olmak istiyorum
Vatan evlâdına Türklüğü öğretmek için,
Ben öğretmen olmak istiyorum
İstiklâl Marşı'mı gururla söyletmek için,
Ben öğretmen olmak istiyorum
Milletimi "muasır medeniyet seviyesine" yükseltmek için..

Ben, zehirli mantarların,
Deve dikenlerinin,
Ayrık otlarının boy attığı verimsiz bir toprak değil,
Ben,
Kırlarında elvan elvan çiçeklerin açtığı,
Dağlarında hür kuşların uçtuğu,
Pınarlarından susayanın içtiği,
Yollarından yiğitlerin geçtiği,
Çiftçisinin başak başak kardeşliği biçtiği
Bir vatan olmak istiyorum:
Ben öğretmen olmak istiyorum...

Ben Hakk'a yönelen alınlarda nur,
Vatan topraklarını çevreleyen sur,
Mehmetçiğin göğsünde "îman",
Gençliğimin damarında "asil kan";
Ben zulme eğilmeyen baş,
Ben Türklük için ağlayan gözlerde yaş,
Barışta güvercin, savaşta kartal olmak istiyorum:
Ben öğretmen olmak istiyorum...

- ll -

Ben öğretmen olmasam diyorum!..
O zaman kim öğretir güzel Türkçemi
Henüz anne diyen dillere?
Kim öğretir insanlığı, duyguyu genç nesillere,
Kim öğretir büyüğünü saymayı,
Küçüğünü şefkat ile sevmeyi?

Ben öğretmen olmasam diyorum!
O zaman şu körpe fidan
Nasıl öğrenecek sert rüzgârlara göğüs germeyi,
Nasıl öğrenecek çiçek açıp meyve vermeyi?
Şu gelinlik kızım,
Şu bıyıkları yeni terleyen delikanlım
Kimden öğrenecek insan gibi sevmeyi, sevmeyi;
Vatan için, millet için, bayrak için
Göz kırpmadan ölmeyi?..

Ben öğretmen olmasam diyorum!..
Kim dokuyacak kilimimi, halımı,
Kim işletecek mâdenimi, fabrikamı,
Kim alıp satacak ürettiğim malımı?..

Ben öğretmen olmasam,
Kim yazıp okuyacak şiirimi, romanımı;
Kim yazıp okuyacak
Sıladan gurbete, gurbetten sılaya
Hasret taşan mektuplarımı?..

- III -

Ben öğretmen olmalıyım diyorum;
Çünkü vatanımı severim,
Çünkü bilirim vatan için ölmesini...
Alnımda şeref tâcıdır
Tarihim, Cumhuriyetim, Türklüğüm...

Ben öğretmen olmalıyım diyorum;
Çünkü heyecan veriyor bana
Şu çeşme, şu kervansaray, şu câmi, şu türbe,
Şu davul , şu zurna,
Şu halay, şu horon, şu bar, şu zeybek...
Bana heyecan veriyor
Anamın yazmasındaki oya, söylediği ninni, ağıt,
Tad alıyorum ekmeğimden, aşımdam

Gurur veriyor bana millî kültürüm...

Ben öğretmen olmalıyım diyorum;
Çünkü inanıyorum Allâh'ıma,
İnanıyorum "Beşikten mezara kadar oku"
diyen Peygamberime,
İnanıyorum "Ne mutlu Türküm" diyen Atatürk'üme...

Ben öğretmen olmalıyım diyorum;
Çünkü biliyorum affetmesini,
Biliyorum asil duygularla insanları sevmesini...

Ben öğretmen olmalıyım diyorum;
Çünkü inkâr etmiyorum tarihimi,
Hor görmüyorum geçmişimi;
Atalarım önümde en büyük rehber diyorum.
Çünkü ben özenmiyorum
İnsana, insanlığa saygı duymayan hiçbir fikre,
Çünkü ben bel bağlamadım
Örfüme, âdetime, dînime ters düşen çirkinliklere...

- IV -

Sen öğretmen olmalısın kardeşim;
Sen nâmussun, vicdansın, adâletsin...
Sen müsbet ilimsin kardeşim,
Sen irfansın, inançsın geleceğimi aydınlatan...
Sen buram buram tüten vatan sevgisi,
Sen burcu burcu kokan Türklük duygususun.
Sen öğretmen olmalısın kardeşim,
Sen öğretmen olmalısın...

Biz öğretmen olmalıyız kardeşlerim;
Biz görmeyenlere göz,
Duymayanlara kulak,
Yürümeyenlere ayak olmalıyız...

Biz öğretmen olmalıyız kardeşlerim kızıyla, erkeğiyle
Lâayık olabilmek için
"Öğretmenler yeni nesil sizin eseriniz olacaktır" diyen
Ulu önder Atatürk'e...

Biz, şâirlerimizin mısralarında dil,
Genç kızlarımızın gergeflerinde nakış nakış gül,
Aşıklarımızın sazlarında tel,
Öpülesi bir el olmalıyız;
Biz öğretmen olmalıyız...

Mustafa Nejat SEFERCİOĞLU

ÖĞRETMENE MEKTUP

Bir dünya kurmuştuk belki
Dört köşe bir oda içinde biz,
En güzel anılarımızı orada yazmıştık defterlerimize,
Hayatta en hakiki mürşidin
ilim ve fen olduğunu sizden öğrenmiştik ilk önce,
Sıralarca dizilip
sürelerce sizi dinleyişimizde bir maksadımız vardı elbet,
Biz bilmiyorduk belki..

Adımızı pek söyleyemedim ama
Öğretmenim demek daha hoş geliyordu
“öğretmenim”
garip şimdi
“belki” dediğim maksatlarımızı,
Yavaş yavaş anlamaya başladım belki.
Öğretmenim dediğim sırdaşım,
Kimi zaman arkadaşım ve senelerce
Konuştuğum, yazdığım
ya da okuduğum her yazıda
Her adımında varolduğumu anımsadığım
öğretmenim.

Sizden öğrendim kitap okumayı ,
Yazmayı sizden öğrendim,
Sizden öğrendim işte belki dediğim maksatlarımı
yaşamayı.
İlk önce okuduğum kitapla
son yazdığım şiir arasında kalan zamanımda
İnsan olmayı.

Türk olup, Türk yaşamayı,
Atatürk olup, hür yaşatmayı
Gölmeyi, ağlamayı belki yine evlat olmayı,
Öğrenmeyi ve öğretmeyi sizden öğrendim.

Hayata en güzel objektiflerden bakıyorum,
Bu arada objektif demeyi de öğrendim öğretmenim.
Okuyabilme arzusuyla çıktığımız bu yolda
Seçim haklarımızı saydığınız o günlerimizde
Hala belki diye takıldığımız kelimecikleri
Öğrenmeye çalışmayı bıraktım artık.

Elime bir kağıt geçtiğinde karalamak yırtmak yerine
her boşluğuna bir harf yazmayı hevesle istemenin
Hangi belkilerimize ışık tutacağını sonradan öğrenecektik işte.

Öğrenebildik öğretmenim

Okul yokuşunu çıkarken
ardımızdan gelen yorgun nefesi
Yıllar sonra ensemdede hissettiğimde
Gözlerimdeki ince bir ıslaklığın sebebini.

Ya da her zilin çalışında
ısrarla cümlelerinizi bitirmeye çalışırken
Müsaade etmenizi beklemeden tenefüse
çıkmaaya çalışsan öğrencilere
Umutsuzca bakarken gözlerinizde beliren ifadeyi.

Ve her seferinde yağmurda ıslanırken kafamın üstünde
Beliren şefkat unsuru şemsiyenizin
Üzerime düşmesini engellediğiniz
yağmur damlalarından birinin
yıllar sonra üzerine düşeceği bir öğrenciye
şemsiye tutabileceğimizi öğrendik.

Ve yine yıllar sonra
İki öğrencimle otururken kulağını cınlattığımız
Siz saygıdeğer öğretmenlerimizin
Belkilerimiz ve maksatlarımızı
Bize öğrettiğinizi öğretmeyi öğrendik.

Evet, okutmayı seçtim öğretmenim.
Taa ki benim için de şiir yazan
Bir öğrencim oluncaya kadar,
Taa ki o şiiri yazacak bir öğrenci yetiştirinceye kadar..

Temelini attığınız binayım ben,
Özlemimi kurduğumuz geleceğimiz benim.
Cumhuriyeti kuran ellerden,
Yaşatacak ellere kadar elleriniz benim.
Yaşamaya dair maksadım , sevincimdiniz belki
Ellerinizden öpüyorum, öğretmenim
Ellerinizden öpüyorum...

Kerim YILMAZER



ÖĞRETMENİM

Öğretmenimin sözleri
Bu sabah güzel mi güzel,
Göz bebeklerindeki yankılar,
Buram buram dostça,
Tüm insanlara
El ediyor,
Merhaba..

Öğretmenimin gözleri
Alev alev, pırıl pırıl,
Türkiye okunuyor öğretmenimin
gözlerinden ılgıt ılgıt akça,
Konuşuyor
Öğretmenim,
Dağlarca..

Öğretmenimin elleri
Öpülesi, öpülecek ellerdir,
Özgürlük türküsünü söylüyor
Burcu burcu pakça,
Kara tahtanın
Başında,
İNSANCA ...

Abdülkadir GÜLER

Emekli İlçe Millî Eğitim Md. / AYDIN



ÖĞRETMENİM

Bana neler öğretmiştin,
Unutmadım öğretmenim.
Ama gel gör yine adam
Olamadım öğretmenim.

Ezberledim hep dersini,
Yaşattılar hep tersini,
Mutluluğun adresini,
Bulamadım öğretmenim.

İnsanlığın adı para,
Bu hayatın tadı para,
Ne gerek var kitaplara,
Anlamadım öğretmenim.

Hani doğru bükülmezdi,
Hani haklı ezilmezdi,
Hani dağlar yıkılmazdı?
Yıkıldım ben öğretmenim.

Defter başka, kalem başka
Yaşadığım alem başka
Şöyle güzel, gerçek aşka
Düşemedim öğretmenim.

Saygı dedim, anlayan yok
Vefa dedim, tanıyan yok
Dostluğu da bir bilen yok
Göremedim öğretmenim.

Her şey yerli yerinde mi,
Bütün sırlar derinde mi,
Suç bende mi, evrende mi?
Bilemedim öğretmenim.

Sakın gitmesin ağrına,
Bir hevesim yok yarına,
Utanacımdan mezarına
Gelemedim öğretmenim.
Affet beni öğretmenim...

Ahmet Selçuk İLKAN

ÖÖRETMENİM

Karanlığı aşmak için
Çağımızı geçmek için
Aydınlatır yurdumuzu
Bir güneştir öğretmenim.

Dünya yemyeşil bir bahçe
Biz çocuklar gül menekşe
Hayat verir hepimize
Bir güneştir öğretmenim.

Türkiye'miz engin, geniş
Cahilliği yenmek zor iş
Köye kente ışık olur
Bir güneştir öğretmenim.

Anne gibi sever bizi
Baba gibi korur bizi
Sevgi, saygı, bilgi saçan
Bir güneştir öğretmenim...

Ali TUNÇKOL

ÖĞRETMENİM

Bütün karanlığın ulu güneşi,
Her gece gönlüme dol öğretmenim.
Kim ki çıkmak ister ömür dağına,
Ancak senden başlar yol öğretmenim.

Hep çürüsün sana küfreden diller,
Kökten kopsun sana taş atan eller,
Senden küçük güzellikler, güzeller,
Sendeki bir başka hal öğretmenim.

Satır satır düşüncemde kanımsın,
Kanımın içinde başka canımsın,
Yaradandan sonra küçük tanrımsın,
Sende hikmet, kudret bol öğretmenim.

Adaletin A harfini sen yazdın,
Zorlukları sen öğrettin, sen çözdün,
Hesabı keşfettin, atomu ezdin,
Sana tüm engeller kul öğretmenim.

Sen ağlarken ya ben nasıl güleyim?
Rehbersiz menzili nasıl bulayım?
Eline, gönlüne kurban olayım,
İşte bir canım var, al öğretmenim.

Mahzuni sızlanır övgüm az diye,
Benden neler çektin, oku, yaz diye,
Gene yatır dizlerine saz diye,
Beni ölene dek çal öğretmenim...

Aşık Mahzuni ŞERİF

ÖĞRETMENİM

Bir gün
Eğer birgün arkana bakarsan
Beni bulacaksın, mutlu olacaksın.
Gün ışığı vuracak üstüne,
Aydınlık dolacak yüreğin,
Bahtiyar olacaksın, nur olacaksın!
Her şeyde var olacaksın,
Var seninle bulunacak
Sonsuz olacaksın.
Ben sen olacağım, sen ben olacaksın.
Köy yollarında, yayla rüzgârında
Bazen bir demet olacaksın kristal vazolarda,
Toprağa düşen bir tohum olacaksın,
Sen toprak olacaksın, ben sen olacağım,
Ben rüzgârın olacağım,
Sen kokusunu rüzgârın aldığı bir çiçek.
Bıraktığın yerden ben alacağım, öğretmenim,
İlim mührünü, irfan bayrağını,
Meydanlar yiğitsiz kalmayacak,
Aydınlık geleceğin neferi ben, ben olacağım,
Türklüğün onuru sen, sen olacaksın
Öğretmenim...

Ayşe BÜLBÜL



ÖĞRETMENİM

Bana bir şeyler anlat öğretmenim,
Sevmeyi, seilmeyi, hayal kurmayı,
Haksızlığın karşısında yılmadan,
Dimdik ayakta durmayı öğret.
Bana bilmediklerimi, bildiğim dilden öğret,
Kalemim bitmesin silgimden önce,
Bana dikenin acısını, taşıyan gülden öğret,
Kalbim sızlamasın, gönlümden önce,
Sevinçle hüznümü, ard arda koyup,
Ağlamadan tenime sarmayı öğret,
Doğruları yanlışlardan soyup,
Korkmadan soru sormayı öğret,

Fırtınalar koparken benliğimde,
Ruhumun sessizliğini anlat bana,
Gözlerime bak öğretmenim,

O sevecen ılık bakışlarınla,
Bir anda sararken heyecanlarımı,
Beni yalnız bırakma, aydınlat umutlarımı,
Kendimi ararken, kendi içimde,
Bu umarsız dönemimde,
Beni bana tanııştır öğretmenim,
Karamsar düşünceler kemirirken içimi,
Bana umudu, bana sevgiyi öğret,
Öğret ki, tüm dünyayı sevebileyim,
Zindan olmasın bu yaşam bana,
Kırıp ruhumu saran zincirleri,
Aydınlık günlere tebessüm edeyim,
Karşında diz çökmüş yalvarırken,
Tut ellerimden kaldır öğretmenim,
Mutlu insanlara götür beni,

Bana bir şeyler öğret öğretmenim,
Senden öğrendiklerim yol olsun geleceğime,
Düz bir yolda düşmeden ilerlemek için,
Bana dengemi öğret öğretmenim,
Ayakta durmayı, koşmayı, savaşmayı,
Ve savaşın içinde barışmayı öğret,

Sen göremeyeceksin belki,
Sayende yarınlarda gülecek benim,
Sevgi dolu bir dünya seninle gelecek, Öğretmenim...

Emin ZEYBEK

Aralık 1997 Bursa

Ben elmasım, sarraf sensin;
Pırlantaysam, emek senin,
Parlıyorsam, yaldız senin.
Ama bir de parçalarsan,
Kırık senin, kırık senin,
Öğretmenim...

Ben boş defter, kalem sensin;
Doğru yazsan, yarın senin,
Güzel yazsan, ikbal senin.
Ama bir de karalarsan;
Vicdan senin, vicdan senin,
Öğretmenim...

Ben öğrenci, sen öğretmen;
Barışırsam, hüner senin,
Kazanırsam, zafer senin.
Ama bir de kaybedersem;
Yok diyecek başka sözüm,
Yorum senin, yorum senin,
Öğretmenim...

Hatice KÜLTÜR



ÖĞRETMENİM

Bir uzun geçmişte hatırlıyorum seni,
Korkulu çocuk yüreğimde acılar vardı,
Dost muyduk, düşman mıydık, bilemiyordum,
İlk resmî ayrılışımdı anamdan, güleliyordum.
Galiba bir yayla dönüşü, bir ılıkça gün,
Karga seslerinin rüzgârlara karıştığı bir son yazdı,
İlk göz göze gelişimizde sessizce ağlayıverdim,
Zira bana da herkese baktığınca bakıyordun,
Kayıtsız bakışlarınla yüreğimi yakıyordun.
Bir solgun alev sıcaklığı ile içimi yakmıştın,
Galiba benim dünyamda ilk kravattı da sen takmıştın.
Tebeşiri senin elinde görmüşüm öğretmenim
Kara tahta önünde duruyor, kendini yoruyordun,
Bir seyirlik adamdın gözümde.
Öğrenmeyi değil, oynamayı bilirdim,

Benimle zamanı gelince oynadın da hazla
Alışamadığım dört duvar arasında ne işin vardı?
Hep benden önce oradaydın, ne yazın, ne kışın vardı..
İlk harfler, heceler, sözcükler derken
Ve o mabede seninle gelip giderken,
Tutuştı ellerimiz, birleştı gözlerimiz.
Karga seslerinin rüzgârlara karıştığı bir son yazdı,
Son göz göze gelişimizde,
Buruk tebessümlerinle beni ağlatmıştın,
ÖĞRETMENİM, CANIM....

Hilmi EREN

Emekli Okutman / ANKARA

ÖÖRET MENİM

Al, işte boyalarım
Bir resim yap bana,
Kâğıdı kocaman olsun..
Bir manzara çiz Anadolu'dan
Şöyle güzel bir manzara
Seyrine doyum olmasın..
Dünyamı karartan
Kara bulutları çizme sakın!

Önce, güneşi yap
En üst köşeye;
Aydınlatıcı olsun,
Sıcaklık versin gönüllere..
Ön plânda
Bir çoban görünsün;
Yaslamış sırtını
Ulu bir çınar ağacına.
Kavalını da ver eline
Yanık yanık çalsın,
Bizim türkülerden..

Çıngıraklı
Kınalı koyunları,
Kuzuları da yap tabi.
Gönüllerde sevgiyi yeşerten
Çimenleri de boya.
Sümbülleri, nergisleri de çiz
Körpe çocuklar misali..
Bir dere aksın yan taraftan
Beyaz köpüklü,
Suları serinletici olsun,
Yeşertsin tohumları..

Sonra;
Uzaklarda görünen
Bir köy olsun,
Bizim köyümüz.
Evleri görünsün; kerpiçten.
Okulunu da çiz;
Bacası ak tüten...
Ve,
Bir yol çiz
Arkadaki dağların ta yücesine
Aydınlık olsun..

Eline sağlık öğretmenim,
Ne kadar da güzel oldu!..
Olmasaydı bu çizgiler,
Boş kâğıt neye yarardı?

Ya ben;
Ya bendeki çizgilerin öğretmenim;
Bilginin,
Gerçeğin,
Sevginin
Solmayacak çizgileri.
Ya onlar olmasaydı,
Ben; manzarasız
Boş resim kâğıdı gibi
Bir hiç olurdum..

Devam et öğretmenim:
Tükenmesin hiç kalemin,
Tükenmesin nefesin.
Gönlümün ta derinliklerinde
Yücelerden yücesin..
Bir kâğıda,
Bir kendime bakıyorum.
Başkalarını bilmem ama,
Dünyanın en büyük sanatkârı
İnan sensin...

Hüseyin KULAKSIZ

Sağlık İlköğretim Okulu
Matematik Öğretmeni - AKSARAY

ÖÖRET MENİM

Çok küçüktüm biliyorum,
Bilgisizdim, titriyordum,
A' yı B' yi bilmiyordum,
Sen öğrettin öğretmenim.

Saçlarımı okşayışın,
Okumayı öğretişin,
Atatürk'ü gösterişin,
Hatırımda öğretmenim.

Çırpınırsın bizim için,
Düşünürsün için için,
Güneşim olduğun için,
Aydınlığım, öğretmenim.

Yine okulda ve derste,
Bilgin dolu her nefeste,
Bugün senin günün işte,
Kutlu olsun öğretmenim...

Kamil BOYRAZ

ÖÖRET MENİM

Gözlerin sevgi dolu, bakışın ışıık ışıık
Gölüşünle yıldız yıldız karanlık,
Biz seninle varolduk, seninle varız,
Yüreginde sonsuz aşk, dimağında vatanız.

Bahar yeli, yaz meltemi ellerin,
Okşadıkça saçımı, dağılır kederlerim.
Biliyorum ben dolu gündüzün, gecelerin,
Binlerce çocuk sevdin, öyle yüce yüreğın.

Sınıfındır saray, köşk sana
Arzuların, duyguların, hep bizden yana,
Başarımız sonsuz sevinç,
Kederlerimiz dert sana.

Sen bayrak, sen vatansın kalplerde,
Sevgin kadar görkemli saygın var içimizde,
Bu emeğın boş değil, boş olamaz elbette
Gururun olacağız inan ki gelecekte...

Mahmut ÇAKAR

1994 - Adana



ÖÖRETMENİM

Sen yiğit gönlümde şanlı bayraksın,
Süste hilâl, renkte al öğretmenim.
Şu gönlüme ışık olup dolansın,
Bilgimde göz, kulak, dil öğretmenim.

Savaşta destansın, ilimde tacım
Cehalet yarama şifa ilacım
Benliğe ermede sana muhtacım
Gönül kovanımda bal öğretmenim.

Ege'mde efesin, Doğu'mda dadaş
Cephede siperim, burçlarımda taş
Gecelerin nuru verdiği savaş
Seste notam, sözde dil öğretmenim.

Bize hayat verir ilim denizin
İstikbale rehber aydınlık izin
Can damarı sensin taze filizin
Baharımda yeşil, gül öğretmenim.

Mazimin şerefi, ülkümün şanı
Şehidin sevgisi, toprağın kanı
Çorak kırlarımın baharı, canı
Türküme ses, ufka yol öğretmenim.

Çiçeğin çocuktur, baharın okul
Hakk'ın anahtarı verdiği akıl.
Ses ol içimize, daima dökül
Vatana, millete kul öğretmenim...

N. İrfan TANRIKULU

ÖÖRETMENİM

Çocuklar yükselmek isteyen anıt,
Harcını teriyle karar öğretmen.
Seçmiş kendisine ne büyük sanat,
Değerli yapıyı örer öğretmen.

Bir hamur yoğurur, iletir saca,
Hakkıyla pişirir, öğretir hece.
Binlerce yavruyu gündüz ve gece
O kutsal bağrına sarar öğretmen.

Fidanlar büyütür nazik eliyle,
Bilgiyi dağıtır tatlı diliyle.
Ağaran saçının her bir teliyle,
Mutlu bir zirveye erer öğretmen.

Onun yavrusuna bin demek azdır,
Kimisi erkektir kimisi kızdır.
Bu kadar çocuğa hep güler yüzdür,
Gülerken güleni arar öğretmen...

Nazile DEMİR

ÖĞRETMENİM

Bu bahçe senin,
Bu fidanlar,
Bu ağaçlar,
Hepsi..
Bir gün çiçek açacak fidanlar
Ve bir gün meyvesini toplayacaksın.

Bu bahçeden mutlu olacaksın öylesine,
İnsanların en mutlusu öğretmenim.
Sanatların en güzelini seçmişsin,
Derler ya karınca kaderince,
Fakat kimse yapamaz böyle bir bahçe.
Su ister, güneş ister
Ayrı ayrı öğretmenim.
Bu bahçe senin,
Bu fidanlar,
Bu ağaçlar,
Senin en güzel eserin öğretmenim...

Oğuz ÇOKER



ÖĞRETMENİM

Mutluluğumuz için,
Her iyi yolda adın, her iyi yönde adın.
Işığınla görünür iyi, güzel ve doğru.
Sevgin bizi yüceltir, bizi korur kanadın.

Sen de bir öğretmenin övgülü eserisin,
Duygumun ince teli, gözlerimin ferisin.
Beni yarına güçlü çıkaracak gayretin,
Kardeşimden, babamdan, annemden ilerisin...

Ömer KAYAOĞLU

ÖĞRETMENİM

Her zaman yardım edersin bana,
Hem annesin, hem de baba.
Evlat yetiştirirsin vatana,
Benim canım öğretmenim..

Okuyamam, okutursun,
Derdime derman olursun,
Beni kötülüklerden korursun,
Benim canım öğretmenim..

Ağladığımda yanıma gelirsin,
Ağlayacak ne var dersin,
Sıkıntımı yok edersin,
Benim canım öğretmenim..

Büyük adam olayım diye,
Çalışırsın, anlatırsın biteviye,
Ülkemi götürürsün ileriye,
Benim canım öğretmenim..

Söz sana, öğretmen olacağım,
Hep senin gibi çalışacağım,
Uygar uluslarla yarışacağım,
Benim canım öğretmenim.

Sayende ben de öğretmenim,
Karanlıkları delip geçenim,
İyi kötüyü seçenim,
Benim canım öğretmenim...

Rabia GÜNDOĞDU

Bu şiir Üsküdar Şiir Yarışması'nda birinci olmuştur. (2007)

ÖÖRETMENİM

Ben,
Seni ilk defa
Okul duvarının dışından
Okula gitmezken tanıdım.
Kirli suratım, karışmış saçlarım
Çapaklanmış gözlerimle
Hep sana bakardım..

Anasızlığımın özlemini
Senin çocuklarla ilgilenmenle
Kapardım..

Okula başladığımda,
Cızlavat lâstik ayakkabılarımın içinde
Donarcasına ıslanmış ayaklarımı,
Sıcacık bakışlarınla kurutur,
Bana bir kerecik dokunman için
Her türlü yaramazlığı yapardım..

Ben,
Sevdalarımın en büyüğünü
Sana bakarak yaşadım..

Sevgili öğretmenim...

Ragıp SARI

Atatürk İlköğretim Okulu
Öğretmeni / BALIKESİR

ÖĞRETMENİM

Öğretmenim,
Canım benim!
Seni ben pek
Çok severim.

Sen bir ana,
Sen bir baba,
Her şey oldun
Artık bana.

Gözüm sende,
Gönlüm sende.
Okut, eğit
Beni sen de.

Okut, öğret
Ve nihayet
Yurda yarar
Bir insan et!

Rakım ÇALAPALA

ÖĞRETMENİM

Unuttum ezberlediğim binlerce ismi,
Bir senin adını unutamadım.
Yıllar geldi geçti habersiz,
Bir seni tanıdığım günü unutamadım.

Anamın kucağından, yüce gönlüne,
Köprüler kurdum gülle bezenmiş,
Notalar yazdım güzel sesine,
Öğrettiğin ilk şarkıyı unutamadım.

Ufku ardımdan alıp, önüme koydun,
Hasret mektubunda harfler sen oldun,
Beni yeşertmeye ömrünü verdin,
O şefkatli gülüşünü unutamadım.

İyi, kötüyü senden öğrendim,
Bildiğin her şeyi motifledin, işledin,
Çok sayıldın, çok sevildin, özlendin,
Sana duyduğum hisleri unutamadım.

Öğretmen, can demek, gönül demek,
Ümitsizlik batağında güven demek,
Anadolium kadar cömerttir verdiği emek,
Ayrılırken ağlayan gözlerini unutamadım.

Hala gözlerim nemli, her an ağlayabilirim,
En kutsal varlık öğretmen diyebilirim,
Yüreğimin başına yazdıkların için ölebilirim,
Seni de, gösterdiğin yolu da unutamadım...

Sırrı ÇINAR

(Şairin Serzeniş adlı kitabından)



ÖÖRETMENİM

Hem okudum, hem de yazdım,
Sen olmasan, okumazdım.

Yavuz'un elinden tuttun,
Atatürk'ü sen okuttun.

Büyük küçük birer birer
Senin önünden geçtiler.

Çok yücesin, dağ gibisin,
Başlar önünde eğilsin...

Sıtkı TUNCER

ÖĞRETMENİM

Yolsuz köye gittin yaya,
Gönül verdin çağdaşığa,
Karanlığı del dedin ya,
Deleceğim öğretmenim.

Olur ettin olunmazı,
Deldin kaleminle taşı,
Bil dedin ya bilinmezi,
Bileceğim öğretmenim.

Karanlığı yırtta yırtta,
Çıkacağız aydınlığa,
Işık ol da ak dedin ya,
Akacağım öğretmenim.

Kin gütmedin yüreğinde,
Hoş gördün hep densizi de,
Her bir canı sev dedin ya,
Seveceğim öğretmenim.

Sor dedin ya sen her şeyi,
Gör dedin ya gerçekleri,
Yık dedin ya hurafeyi,
Yıkacağım öğretmenim.

Kuru ekmek, zeytin yedin,
Karda kışta sürgün gittin,
Bildiğinden hiç dönmedin,
Ne büyüksün öğretmenim...

Süleyman APAYDIN

ÖÖRET MENİM

Güler yüzlü ööretmenim,
Bir tanesin, canım benim.
Masallarla bilmeceler,
Anlatırsın neler neler..

Kalemimi tutamazken,
Kitabımı açamazken,
Bir de baktım yazıyorum,
Sular gibi okuyorum.

Çalışıp iyi olmayı,
Koşup el ele vermeyi,
Bu güzel yurdu sevmeyi
Sen öörettin ööretmenim.

Bizde pek çok emeğin var,
İçimizde çok yerin var.
Yetiştirdin hepimizi,
Ver öpelim elinizi...

Süleyman KARAGÖZ



ÖĞRETMENİM

Öğretmenim...

Dağları kekik kokan memleketimin,
Türkülerinde nağmeyim.

Dilden dile dolaşır nakaratlarım,
Saygıym, düzenim, terbiyeyim...

Minik yüreklerde sevgiyim, dokunulmamış;
Kirlenilmemiş düşünceleriyim beyinlerin.

Öğretmenim...

Bazen bir dağ köyünde,
Bazen bir şehirde...

Bahçıvanıym bahçelerin.

Sevgi tohumları ekerim,
Çorak toprakların üstüne...

En güzel çiçeklerini ben yetiştiririm mevsimlerin.

Alın teri nasıl damlar yediğimiz ekmeklere,
Öğretirim.

Öğretmenim...
Yurdumun bir yerinde...
Ahmetlerim, Mehmetlerim, Ayşelerim,
Ortak ederler beni gülücüklerine.
Ta uzaklardan duyarlar sesimi.
Sanki birlikte alıp veririz nefesimizi.
O minicik elleri dizi dizi,
Sarılırlar bedenime.

Öğretmenim...
Bazen bir dağ köyünde,
Bazen bir şehirde...
Nerede olursam olayım,
Başak başak savrulurum,
Yurdumun her köşesine...
Bütün kurşunları doldursalar da gövdeme,
İnanın!
İnanın, dokunamazlar fikirlerime...

Ülkü DUYSAK

ÖĞRETMENİM

Eserin senin
Duyarsızlığın ucundaki
Yaşlı çocuklar..
Tutunmuşlar bencilliğin
Çıkıntılarından
İne ine aşağılara,
Bir nesil tükeniyor..

Kırıldıkça kenarlarından
İsyan üreten görüntüler
Üstü örtülü bir tezgah altında
Ejderhalar üretiyor pireler
Eylül onların gözlerinin içinde
Kinle oluşmuş bir yığınak
Fırsatçıların odağı
Sevgiyi imha eden bir sığınak
Ve ..
Umut bağladıkları
Arkası uçurum olan
Bir dayanak ..

Öğretmenim
Kurumadan
Değerlerin kaynağı,
Yaklaş kılcal damarlarına
Gençliğin..

Yaklaş,
Sönmüş bir duyarlılığı
Zaman savurmadan ..

Biliyorum
Yakanda iki el var..
Özgür değilsin iç dünyanda,
Acılarla önüne düşerken yarın..

Sağında olaylar,
Solunda seni hırpalayan sırlar,
Endişelerin kaynağı
Senin içinde büyüyen
Yarınlar..
Eserlerin
Sadece seni değil,
Kendilerini de göremiyorlar
Öğretmenim !...

Üzeyir ÇAYCI

Paris - 30. 04. 2001



ÖĞRETMENİM BEN

Dağların arasında, bayırında, düzünde
Yine bir başkayım ben Öğretmenler Günü'nde
Boy boy çiçeklerim var, umut var gözlerinde
Öğretmenim diyorum, korkmak yakışmaz bana
Kara tahta önünde duruşun yeter bana.

Ekmeğim olmuşsun sen, okyanusum, limanım
Okuttuğum kitapsın, damarımdaki kanım
Sen bir beden değilsin, Hakk'a yürüyen canım
Öğretmenim diyorum, para pul sorma bana
En büyük bahtiyarlık gülüşün yeter bana.

Öğretmenim bir mumum, ısıdıkça eririm
Tek başına neyim ki, seninle ben büyürüm
Mevlana aşığıyım, herkesi bir bilirim
Öğretmenim diyorum, seni sorsunlar bana
Allah'ın emaneti varlığın yeter bana.

Ana, baba, arkadaş, sırdaşın ben olmuşum
Sabah sekiz, akşam beş seninle yoğrulmuşum
Cehaletle savaşta kendimi unutmuşum
Öğretmenim diyorum, uykuyu sorma bana
Muhammed'in aşkına bakışın yeter bana.

Yarınlarda insanlık seninle yücelecek
Kardeşlik tohumları, umutlar yeşerecek
O tertemiz dünyanda sevgiler büyüyecek
Öğretmenim diyorum, yaşın fark etmez bana
Yeter ki bir çağır sen, yine koşarım sana.

Fatih TAN

ÖĞRETMENİM BEN..

Kendini vatana adanmış olan,
Geleceği yazan eğitimcim ben.
En güzel sevgiyi okulda bulan,
Canlara can katan öğretmenim ben.

İşim eğitimidir can pahasına,
Hiç bakmam, az ya da çok, parasına,
Dermanı olurum her yarasına,
Dilsiz derdini söyletenim ben.

Hem anayım hem baba tüm çocuklara,
Cevap bulmalıyım tüm sorulara,
Beşikten mezara tüm insanlara,
Doğruyu, yanlış öğretirim ben.

Ebeyim, hemşireyim, köyde doktorum,
Bazen bir yönetmen, bazen aktörüm,
Hazine arayan bir dedektörüm,
Sevgiyi, şefkati gösterenim ben.

İlim mürşidimdir, ahlak irfanım,
Bu vatan uğruna fedadır canım.
Çileyi işleyip dert dokuyanım,
Öğretmek aşkına inleyenim ben.

Cehalet düşmanım, dostum ilimdir,
Beynim sermayemdir, silah dilimdir,
Kalemim, kitabım tek sevgilimdir,
İlimden başka yol bilmeyenim ben.

Örnek bir insanım tüm çocuklara,
Çiçek koymalıyım tüm kucaklara,
İyi ya da kötü, olacaklara,
Kendimde bir hisse arayanım ben.

Eğer bu vasıflar yok ise bende,
Çok eksik var demek eğitimimde
Kimse bana bir şey söylemese de,
Kendime 'çok yazık' dedirtenim ben...

Kasım KAPLAN

ÖĞRETMENİM KALBİMDESİN!

Hayatımın tadı-tuzu
Hem pınarı, hem havuzu
Işığı ve klavuzu
Ayrıcalıklı yerdesin
Öğretmenim kalbimdesin!

Birer küçük fidandık biz
Yetiştirdin, verdik filiz
Sen bir ırmak, sen bir deniz
Sen yemyeşil bir beldesin
Öğretmenim kalbimdesin!

Bilmiyorken şekli bile
Şekillendik senin ile
Anahtarsın sen her dile
Hem gönülde, hem dildesin
Öğretmenim kalbimdesin!

Her hafta, her gün, her saat
Yüreğimde sevgin kat kat
Az geliyor sana çok ad
Huri mi, melek mi, nesin?!
Öğretmenim kalbimdesin!

Ben ağlarsam ağlarsın sen
Ben gülersem gülersin sen
Rüyamda bile varsın sen
Ruhumda titrer nefesin
Öğretmenim kalbimdesin!

Bazen dağ yolunda yayan
Hayatını hiçe sayan
ileyle ilim okuyan
Bülbül gibi gelir sesin
Öğretmenim kalbimdesin!

Kullandın, gösterip ağı
Tebeşir tutan parmağı
İlmin, irfanın kaynağı
Sen cehalete perdesin
Öğretmenim kalbimdesin!

Bakan, vali, hâkim, muhtar
Hepsinde de eserin var
Cumhurbaşkanına kadar
Sen bütün gnllerdesin
Öğretmenim kalbimdesin!

Cemal GÖREN

Mart - 2002

ÖÖRET MENİME

Sözlerin ısıık bize,
Örneksin hepimize.
Saygı, teşekkür size...
Sevgili öğretmenim.

Sen bahçıvan, biz gülüz.
Çiçek açar büyürüz,
Aydınlığa yürürüz,
Sevgili öğretmenim.

İyiliğe el sensin,
Güzelliğe dil sensin,
Doğruyu öğretensin,
Sevgili öğretmenim.

Yolun sevgiden yana,
İçeriz kana kana,
Saygımız sonsuz sana,
Sevgili öğretmenim.

Rıfki KAYMAZ

ÖĞRETMENİMİ SEVİYORUM

Öğretmenimi seviyorum; çünkü:
Okuyor,
Düşünüyor,
Düşündüğünü konuşabiliyor.
Yazıyor,
Yaşamının içinde insanlar var; düşünceler, sevgiler, aşklar,
Şiirler var; kendisi var.
Yalnızca bakmıyor, görüyor;
Gördüğünü anlıyor;
Anlatıkları ile bir çok Özge'ye yol gösteriyor, öğretiyor.
... Ve en önemlisi herşeyi bildiğini sanan insanın, aslında,
Hiçbir şey bilmediğinin farkında.
Bu nedenle her geçen günün ona yeni şeyler
Öğreteceğinin bilincinde.
Emek veriyor. Bir öğrenciye okuduğu şiirle umut veriyor.
Öğretmek için, yaratmak için çaba harcıyor.
... Ve sevgi, saygı duyuyor öğrenciye.
Kendine inanıyor ve saygı duyuyor.
Bir savaşı var ve bu savaşta en büyük silahı güven,
Sevgi ve umut...
Yalnız kendi rolünü oynuyor.
En önemlisi beni kendisi yapmaya çalışmıyor.
Öğretmenimi seviyorum; çünkü, ona, saygı duyuyorum.
Öğretmenim:
Kendinize çok, ama çok iyi bakın çünkü,
Birçok Özge'nin size ihtiyacı var.
Sizi seviyorum...

Özge GÜNGÖR

Ankara Anadolu Lisesi

ÖÖRET MENİMİZE

Bizler ağaçtık, çiçektik
Siz de bahçıvan.
Bizi bilgiyle suladınız
Sabah, akşam.
Makasınız örnek olmaktı.
Bizim kötü huylarımız vardı;
Bunlar kurumuş yapraklarımızdı.
Sizse makasınızla yok ettiniz bunları.
Sağlığımız terbiyemiz,
Gübremizse öğütlerinizdi.
Sağlığımız için gübre gerekiydi.

Sevgili Öğretmenimiz;
Hep bizler içindi emekleriniz.
Sizi biz
Düşünemeyeceğiniz kadar çok severiz...

Büşra Dilara KARACA

1 Mayıs 2005

ÖĞRETMENİN ANDI

Ahdettim, yemin ettim dönmeyeceğim geri;
Gidiyorum yurdumun çok uzak diyarına.
Cehalet cinlerinin cirit oynayan yeri;
Şimdi beni bekliyor, bakıyor yollarıma.

Varacağım köyüme ziyamı saçmak için;
Bıkmadan, usanmadan bilgiyi yayacağım.
"Başı boş dolaşmalar, bu işsizlikler niçin,
Niçin çalışmıyoruz?" diye anlatacağım.

Okulumu açarak talebelerim ile;
Bol irfan vereceğim, ilme susamışlara.
Ama yılmayacağım, dökülsem de n'olacak?
Yılmazlardan ide var, bu yurt için başımda.

Bilgiyi kafalara perçinleyebilirsem;
Gelecek günlerimi mutlu görebilirim.
Yurdun evlâtlarını tüm okumuş görürsem,
İşte ruhum, o zaman rahat ölebilirim...

Mehmet AYDIN

ÖĞRETMENİN DÜŞÜ

"Okumuş filler ki her birinin
Nice Bostan, Gülistan ezberidir."

Mavi bir ışık yandı gözlerimde,
Gökyüzü öyle yakın
Çocuklar doğacak çocuklarım
Ve öyle yağmur ki toprak, koklarsın
Ellerin bütün hayvanlar alemi,
Hangi ağacı çalsam açıyor
Uzaylar uslu,
Yönlerim yörük,
Sağduyularım sol duyu.

Mavi kalemlere yordum bu düşü,
Su resimleriyle öğrencilerin,
Göğerttik bozkırın sarı defterini,
Şu yoncalar yurttaşlık bilgisi.
Geçen gün okudum söğütlerin tarihini,
Bi çiğdem var onlar kadar yiğit,
Şu bey, şu eşek, şu yaban, şu işçi arı,
Biz beş sınıfta kaldırdık bütün sınıfları.

Korkuluklar ektiği kargaları biçsin,
Sevginin de kendi planları var,
Beş yılları, yıldızları, dokuz ayları,
İlerde yarım kalmış bir okulun duvarı,
Duvarcı! diyor, Varım! diyorum ben de,
Gitsin bütün okumuş filler Gülistan'a,
Ben Türk'üm bu bozkırda çalışmaya geldim...

Can YÜCEL

Bütün Eserleri 1, S. 83



ÖĞRETMENİN MARŞI

Öğretmenim; fikrimi cehle karşı bile dim.
Tanrıma el açıp da mesleğimi diledim.
Bu ülkü, benim ülküm; bunu ben besteledim.
Dünyaya kanat oldu benim ilmimle fennim
Ben çocuklarım için yaşayan öğretmenim.

Ben de tufan gibiyim bir selim var ki dinmez
Bu imanla oldukça bu meslek yere inmez
Bu meslek kutlu meslek kut'u dıştan bilinmez
Yüzyıllara nur saçan meşaleli Türk benim
Ben çocuklarım için yaşayan öğretmenim.

Yıllar yılı aynı şey aynı kürsü aynı ses
Bizi burada zapt eder sadece birkaç nefes
Yoksa zincir kâr etmez çelik olamaz mahpes
Zulmetin perdesini parçalayacak elim
Ben çocuklarım için yaşayan öğretmenim.

Çocuklar; ta doğarken vatana kul çocuklar
Bir nesil kaynaştıran bölünmez kül çocuklar
Bakıldıkça açılan ölümsüz gül çocuklar
Ben bu gül çocukları koruyacak dikenim
Ben çocuklarım için yaşayan öğretmenim.

Ararsan bulamazsın bilemezsin dengini
Sağlayan çocuklardır vatanın ahengini
Hepsi Atatürk nesli yapar ilim çengini
Onlara var inancım onlara var güvenim
Ben zaten bunun için ölmeyen öğretmenim...

Nejat BİRDOĞAN
(Aşık Cevri)



ÖĞRETMENİN MEKTUBU

Bugün,
Düne dair ne varsa akıllarda,
Tutam tutam birleştirip getirdim sana.
Bugün,
Biz karşınızdaysak eğer
Ve bizler gönül vermişsek bilimin ışığına,
Bilginin, bilimin önemini öğrenmişseniz eğer
Kolay mı oldu sandınız?
Kolay mı gençler?

Dün,
Kapkaraydı ufuklar... Gece gibi kapkara...
Hani fırtınalı,
Hani ışıksız,
Hani göz gözü görmez geceler var ya!

Hani dönem dönem kalpleri mengeneyle sıkan;
Huzursuz, mutsuz,
sonsuz gibi gelen o karanlık var ya!
İşte o,
O gelip çökmüştü zincirler takmak için yurduma.
O, dertlerin en bitmezi;
O, dertlerin en acımasızıyla
vurup durmuştu ya göğüslerimize.
Hani herkes başını öne eğip
"Elimden ne gelir" demişti ya!
O an biz vardık...
Bizdik sabreden,
Bizdik karanlıktan aydınlığa nasıl çıkılır, öğreten...
Aydınlık yolları bulup gösteren de bizdik.
Sorarım size,
bizden başka hangi umut kalmıştı içinizde?

O günler, döne döne gelse de yurdumun üzerine,
Bir öğretmenın sizler gibi öğrencileri varsa
Ve siz öğrenciler,
Aynı karşılığı görürseniz dokununca onların ellerine;
Kim yıkacak bu yurdu?!

Kaçıp gitsin, kalmışsa biraz akli başında...

Biz:

Ana elinden çıkıp yurt sathına dağılan,
"Hizmet ister" denince "Vatanım!" diye koşan;
Meriç ile Dicle'yi, Ceyhan'la birlik tutan,
Gediz'den Aras'a dek kalem tutan elleriz.

Ayrımadık kimseyi; ne zengin, ne fakiri.
İşçisi de bizlerdik; sanatçısı, şairi.
Biz yönettik ülkeyi, yönetilen de bizdik.
Bizlerdik şehitlerle gazilerin önderi.

Bugün "Yirmi dört Kasım",
hem üzgünüm hem mutlu
Öğretmenlerim desem!.. Yaşamıyor birçoğu...
Zaman gerçekten bir su, su gibi akıp gider.
Unutmayın çocuklar, yetişmek gayret ister.

Bizler yılmamıştık hiç, sakın yılmayın siz de
Vatanımız yaşasın, sonsuz bir özgürlükle...
Çözülmesin milletim, tek yürek tek ses olsun.
Zorluklar geçip gider, yeter ki birlik olsun.

En mutlu anlarımız, paylaşmaktır bilgiyi.
Bu vatan görev bekler, hazırız koşar gibi.
Durmak dinlenmek olmaz, eğitimde neferiz.
Dinleyin çocuklarım!..
Bizler... Öğretmenleriz!

Günay TULUN

ÖÖRET MENİN TÖRKÖSÖ

Ben köyde ööretmen
Gücüm - kuvvetim nem varsa ondan.
Kurtulmak bir onun ışığıyla
Karanlıktan.

Ben köyde ööretmen
Umutsuzlanmak, sızlanmak da ne ki?
Hem Onun savaşı yanında
Açılmış bir yolu yürümek
Çok olsa benimki.

Rize/Fıçıcılar Köyü İlkokulu, 1960

Metin DEMİRTAŞ

Hazırol Kalbim, S. 11



ÖĞRETMENLER GÜNÜ

Bir gün sizleri anlatmaya yetmez,
Sizin sevginiz asırlarca geçmez,
Hayatım sayfa sayfa eseriniz,
Nasıl unuturuz anıları biz.

Öğretmenim gününüz kutlu olsun,
Öğrendikçe bu millet mutlu olsun,
Defter, kitap, kalemler neye yarar,
Siz olmazsanız yetişmez dimağlar.

O zaman; devlet millet seni anar,
Çünkü her makamda bir öğrencin var.
Cumhurbaşkanı senin talebendir,
Başbakan hesabı senden öğrenir.

Yıllar geçmiş bir zat elinizi per,
Ben Milli Eğitim Bakanımı der.
Sizleri yazarken titrer ellerim,
Sanki gene imtihannda gibiyim.

Hatalı yazdıysam özür dilerim,
Satırlarda sınırlanmaz bu sevgim.
24 Kasım sonbahara rastlar,
Yapraklar dkldk sevginiz artar.

Gnlnz ikinci baharı yaşar,
Tarih böyle mutlu günlerde dolar.
Öğretmenim, gününüz kutlu olsun,
ğrendik bu millet mutlu olsun...

Muhittin YEGÜL

Muğla İl Emniyet Müdürü

ÖĞRETMENLER GÜNÜ İÇİN

Emeğimsin, umudumsun, şanımsın
Damarımda ılık ılık kanımsın
Evladımsın, ciğerimsin, canımsın
Beni dinle, öğüdüme bak kızım.

Çalış, didin, kültürünle dolu ol
Düşkünlerin kanadı ol, kolu ol
Eğitimin ilme giden yolu ol
Duacım, tüm yolların ak kızım.

Bilesin ki boşa gitmez emekler
Eğitimsiz toplum yerde emekler
Yavrularım ışık bekler, nur bekler
Karanlığa meşaleler yak kızım.

Bu mesleğin amentüsü fazilet
Yılgın olma, "uf" demeden hizmet et
Aydınlıktan aydın olsun bu millet
Ancak budur mutlu yaşamak kızım.

Bu yuvada güler yüz var, tatlı dil
Gurur, kibir "benim" diyen "ben" değil
Emeğinin hikmetini iyi bil
Görevinle kutsallaşır hak kızım.

Fizik, kimya, geometri, cebiri
Aya insan taşıyorlar her biri
Karanlığın kahredicilik zehiri
Bitsin artık, şimşek şimşek çak kızım.

Meşaleni imanına takasın
Işığını daha parlak yakasın
İnsanlığa insan gibi bakasın
Aman kararmasın bu şafak kızım.

"Kader" deyip karanlığa yatarsak
Bağnazlığın batağına batarsak
Fazileti maddiyata satarsak
Bu fezaya nasıl ulaşak kızım.

Milletimin oğlu, kızı, kadını
Senden alır mutluluğun tadını
Öğretmensin. Senin yüce adını
Kutsal saydı şu Cenab-ı Hak kızım.

Kıskançlıktan bencil, histen uzak dur
Vicdanında adaletten mabet kur
İnsanlığın gideceği yol budur
Bizim meslek pas tutmasın, pâk kızım.

Daha derin süreceksin tarla bor
Sabır çile ömür ister, elbet zor
Bu mesleğin hasadını benden sor
Bin bereket olur her başak kızım.

Ben andımı hep sizlerde özlerim
Sizi böyle görmek ister gözlerim
Kulağına küpe olsun sözlerim
İnci gibi ısl ısl tak kızım...

Hasan TURAN



ÖĞRETMENLERİM

Kalem verip ilk elimden tutan o,
Adam edip insanlığa katan o,
Karanlığı üstümüzden atan o,
Dünyaya bedeldir, öğretmenlerim..

Odur yetiştiren yüce soyları,
Türk'ün aynasıdır güzel huyları,
Onlar şenlendirir ucra köyleri,
Cehaleti kırsın öğretmenlerim..

Daha neler yetiştirir görürüm,
Saygı duyar, izlerinden yürürüm,
Onlara canımı bile veririm,
Yücelere ersin öğretmenlerim..

Bir kul daha görmem çıksın dengine,
Onsuz bu insanlık düşer engine,
İlim öğrenilmez kendi kendine,
Gel, dersini versin öğretmenlerim..

Karanlığın her zulmüne set çeken,
Nefesler tüketip nice dert çeken,
Şu insanlık için hep gurbet çeken,
Sabrın timsalidir, öğretmenlerim..

Öğretmen emeği olmasın heder,
İftiharla sevinmeli beraber,
Onsuz yere şeytan girer, ne haber,
Vermez ise dersin, öğretmenlerim..

Onlar çözüm bulur her karmaşığa,
Karanlıktan çıkarırlar ışığa,
Emek çeker, yön veririler gençliğe,
Canım feda olsun, öğretmenlerim...

Mahmut ÖZDEMİR

1984 / ELAZIĞ

ÖÖRETMENSİZ ÖÖRENEN ÖÖCÜK

Belki de Şimdi
Alfabeyi bile bilmeyen bir öocuk
Kuş avlıyordur kuş gibi
Ayakları yalın elleri çatlak

Yaz bir Şey demez ona
Kışın söylediğı ise kar türküsüdür
Onun tırmandığı ağaca
Kimse tırmanamaz düşmeden

Bütün bitkileri bilir
Orman hayvanlarını evcilleri
Gün doğmadan işe gidilir
O da gider

Büyüyünce önüne çıkan
Sarp kayalarda geyiklerdir
Döner akşama avdan
Sevindirir çocuklarını

Şunca yıla karşı
Çok yaşasın cumhuriyet
Bir avuç göz yaşı
Avutsun isteyenini.

Ali PÜSKÜLLÜOĞLU

Türk Dili Dil ve Edebiyat Dergisi,
Haziran 1975, S: 285, S. 448

SANA DAİR

Senden duymuşum, ilkin,
Kızılırmak'ın, Sakarya'nın sesini,
Göz göze gelmişim Atatürk'le
Dilim çözülmüş, işlemiş elim,
Çizmişim haritasını Türkiye'min.

Avucumun içi gibi bilirim şimdi,
Trakya'yı, Anadolu'yu.
Havası nefesim, toprağı ekmeğim,
Kasabaları, köyleri ne haldedir,
Nasıl geçinir insanları, bilirim.

Dağlarımızın çoğu gazi,
Neler çekmiş halkım önceleri
Buğday için, pamuk için.
Kaç kere kana boyanmış yeryüzü!
Çıkmaz aklımdan İstiklâl savaşları.

Bahset yeni buluşlardan, ilerlemelerden
En zeki çocuklarıyla,
Sana vermiş kulağını köyüm.
İçinde memleketimin şarkıları
Üstünde ay yıldızlı hürriyet.

Mehmet BAŞARAN

SELÂHATTİN ÖĞRETMEN

Kınık Köyü'nün büyük beyaz okuluna,
Pencerelerden bir baktım,
Selâhattin öğretmenin sesi geliyordu.
Öğrenciler taş kesilmiş dinliyordu.
Neler diyordu, o duvarlar biliyordu.
Kımıldamadan öyle kaldım,
Okula güneş vuruyordu.

O, karşımda dinlendiren aydınlık
Gönlüme vuruyordu bir parçası.
Düşüncemi tuttum, açıklara saldım.
Bir at koşar gibi çayırarda
Selâhattin öğretmen konuşuyordu.
Köyün kara toprak evleri,
İlerde her şeyden habersiz
Kendi hayatını yaşıyordu.

Talip APAYDIN



SEN ÖĞRETMENSİN

Sen, Yunusça sevdâlanan yürek,
Sen Yusufça bükülmeyen bilek
Sen, ipeğe sarılmış çeliksın;
Sen; öğretmensin.

Uzak dağ köylerinin çiğdem çiçeği
Öksüz navruzu, zemherilerin.
Bahar muştusu kardelensin;
Sen; öğretmensin.

Hani,
Gün batımı tepe başlarında
Yalnız ağaçlar olur ya;
Yurdumun dört yanında
En ücra dağ başlarında

Yalnız ağaclar ihtişamında,
Kızıl gurup güzelliğindesin;
Sen; öğretmensin.

Ben tanırım seni,
Çektiklerini ben bilirim.
Dağ köylerinin tipi uğultularında
Yalnızlığını sigara dumanlarına
Efkârını memleket türkülerine yükleyensin;
Sen; öğretmensin.

Sen, bazen Volga, bazen Tuna
Bazen Seyhan, Deli Kür Çay
Bazen Çoruh, bereket yüklü Fırat,
Kaynağı Cennet olan Dicle'sin;
Sen; öğretmensin.

Fatihler yetiştiren Akşemsettin,
Yavuz'un can dostu Hasan Can.
Dervişsin Yesevî ocağında.
İnsan sarrafı,
Yarınların mimarı,
Ahlâk abidesisin;
Sen; öğretmensin.

Kara katran gecelere aydınlık
Sislere rüzgardır ülkün.
Almadan veren elsin,
Mum gibi eriyensin;
Sen; öğretmensin.

Seni arayanların
Nerede bulacaklarını biliyorum:
Yunus'un sevgisinde,
Yusuf'un çilesinde,
Aydınlık yarınların gözbebeklerindesin;
Sen; öğretmensin..

Sen, elinde ak tebeşir
Kara tahta başında
Karanlık yarınlara
Ak ipliklerle
Aydınlık şafaklar örensın.
Sen; öğretmensın.

Ve;
Yiğitçe kafa tutarken kahpeliklere,
Bileğini bükerken nâmertliklerin
Kahpe kurşunlarla vurulan devsin.
Bayrağın gölgesinde bayraklaşırken
Gönüllerdesin;

Sen; öğretmensın...

İhsan UĞRAŞ

Not: Bu şiir 24 Kasım Öğretmenler Günü şiir yarışmasında il birinciliği
ödülü almıştır.

SENİNLE HER MEVSİM BAHAR ÖĞRETMENİM

Bir gün dersem ki, ben öğretmenim
Kalemimin mürekkebi alın terindir.
Vedalaşıp gidersem öğretmenim,
Unutmayı unuturum da, unutmadığım
Kalbimdeki en güzel yerindir.

Bir gün adımı soranda çocuklarım,
Kendimden önce senin adını söylerim.
Solmadan açabiliyorsa körpe tomurcuk,
Uğrunda harcanır boncuk boncuk,
Yine de bitmez öğretmenim var derim.

Güllerin güzelliğini göstermeden önce,
Gülşenin vurulduğu tebessümünü anlatırım.
Her zil çalışında önce sen gelirsin aklıma,
Senden incecik bir ışık gelir şiir şiir,
Ben susarım, yine sen konuşursun gönlünce.

Bir gün dersem ki ben öğretmenim,
Sen güneş kadar uzakta bile olsan,
Her bakışında gülümseyişini görürüm.
Işıksız açmazmış çiçek, gelmezmiş bahar,
İnan seninle her mevsim bahar öğretmenim...

Yılmaz İMANLIK

Salıpazarı Muslubey İlköğretim
Okulu Öğretmeni / SAMSUN

SEVGİLİ ÖĞRETMENİM

Sevgisinin sonu yok,
Kalbinin şefkati çok,
Gönlü büyük, gözü tok,
Sevgili öğretmenim.

Bilgisi ılık saçar,
Sözleri gönül açar,
Ruhum sevinçten uçar,
Sevgili öğretmenim.

Bekliyoruz yolunu,
Sardık sağla solunu,
Uzat bize kolunu
Sevgili öğretmenim.

Toplandık dizi, dizi,
Sev, okşa hepimizi,
Sensin okutan bizi,
Sevgili öğretmenim.

Doğru yol gösterirsin,
Okutur, eğitirsin,
Bize bilgi verirsin,
Sevgili öğretmenim.

Seni candan severiz,
Saygı duyar överiz,
Ellerinden öperiz,
Sevgili öğretmenim!..

Ali Osman ATAK

SEVGİLİ ÖĞRETMENİME

Artık yerli malı kullanmıyorum öğretmenim,
Tütüne de alıştım,
Çocuk şarkılarını çoktan unuttum,
Kişi başına düşen bomba miktarıyla anlıyorum hayatı..

Yirminci yüzyıl bu,
Kali Yuga yani,
Jenosit..

Everest Tepesi ne kadar yüksekti öğretmenim,
İspanyol köylüleri ne yerdі öğretmenim,
Misisipi gerçekten çok mu uzundu?

Bağışla beni öğretmenim,
Sana layık olamadım,
Artık sövüp saymayı ayıp saymıyorum,
Teşekkür etmiyorum hiç kimseye,
Bütün insanları sevmiyorum artık,
Boş kağıtlara kurşun resimleri çiziyorum,
Silah resimleri..

Dondurma çok mu besleyici öğretmenim?
Ya simit?
İnsanlar neden otobüs bekliyorlar,
Neden pikniğe gidiyor bazıları?
Ağaçlar da soluk,
Suda iki hidrojen, bir oksijen var mı halâ?
Bu bardak neden klor kokuyor?

Müzik ruhun gıdası mı öğretmenim,
Elvis neden intihar etti?

Yirminci yüzyıl bu,
Şizofreni yani,
Yalnızlık..

Üç kıta bizimdi, değil mi öğretmenim?
Haçları da biz püskürttük,
Birinci Kılıçarslan,
Pierre Cardin sonra,
Vitali Hakko,
Blue jean..

Biri yer, biri bakar
Köşeyi döner birileri,
Makyaj tazeler,
Zekat sevap,
Faiz haram,
Kul hakkı,
Komşu hakkı,
Türküm, doğruyum, çalışkanım ...

Bülent SÖNMEZ

SON DERS

Eğmeyin başınızı öyle,
Size başınızı eğmeyi öğretmedim.
Silin gözünüzdeki yaşı,
Size ağlamayı öğretmedim.

Sevgi,
Umut,
Güven sundum size,
Başınızı dik tutasınız diye.

Silin gözünüzdeki yaşı,
Anılar karışmasın gözyaşına.
Bir şiirde,
Bir şarkıda anın beni.

Haydi bana bakın,
Ağlamayın,ağlamayın sakın
Size ağlamayı öğretmedim.
Çam sakızı, çoban armağanı
Sevgi ,umut
Güven sundum size,
Başınızı dik tutasınız diye.

Haydi bir kez daha bana bakın,
Beni dinleyin,
Yaşam boyu ayrılık nedir bilmeyin.
Dalından koparılan çiçek,
Kurumaya ilk adımını atmış demektir.
Kurumaya başladım bilirsiniz,
Gözyaşınızı silesiniz,
Unutmayın ki siz benimlesiniz.

Bir yelken ki denize açılmış,
Bir tohum ki tarlaya saçılmış,
Bir kalp ki size açılmış,
Bilesiniz..

Öyle bir yeriniz var ki bende,
Sanki bir "ben" siniz tende,
Bir kuş ki dalında ötende,
Bir ocak ki bacasından sevgi tütende,
Siz benimlesiniz.

Bir şiirde, bir şarkıda anın beni.
Silin gözünüzdeki yaşı,
Size ağlamayı öğretmedim.
Çam sakızı,çoban armağanı,
Sevgi,
Umut,
Güven sundum size,
Başımızı dik tutasınız diye.

Son bir ders işliyorum,
Söylediklerimi unutmayasınız diye,
Başımızı dik tutasınız diye...

Rıza ASLAN



ŞEHİT ÖĞRETMEN NOTLARI

Öğretmenim;
Nurlu ışıktan mühürüm,
Karanlığın alnında.

Nice kara saçlı geceler,
Benle kavuşur
Kavuşur aydınlığıma.

Bitmez benim baharım,
Toprak benim, tohum benim;
Sevgi ekerim gönüllere.

Her yeni gün yeniden büyür,
Taşar sevgim evrene.
Sel olur çağlar bu sevgi;
Edirne'den Ardahan'a

Fırat olur akar akar...
Susuzluk yangını Harran'a.

Öğretmenim;
Ağırdır yüküm.
Sabırdır, inançtır,
Aydınlıktır...
Bugündür, yarındır,
Yarına taşıdığım.

Öğretmenim;
Bingöl'de uzun hava,
Kırşehir'de bozlakım,
Aydın'da zeybek,
Bitlis'te halayım.

Bilmem daha anlatayım mı?
Sarıkamış'ta kar kızağında,
Mardin'in yolsuz bir mezrasında,
Bir yiğitlik öyküsüyken yaşamım,
Kahpe kuşunlar sırtımdan saplanır,
Zap suyuna dökülür ağıtlarım.

Şehitlik tutar beni,
Düşürmez yere yüreğimi,
Ama ne çare!
Yetim kalır çiçeklerim.
Öksüz kalır çocuklarım,
Ve ağlarken taşan gözleri
Bir Dicle olur...

Durmuş Ali ÖZBEK

ŞİMDİ BEN DE ÖĞRETMENİM

Hayatı hecelerken tanıdım seni.
Aydınlanan ufukla geldin,
Girdin dünyama.
Bir çiy tanesi nasıl düşerse gül yapraklarına,
Öylesine,
Öylesine güzel değdi ellerin saçlarıma.
Annem bildim,
Babam bildim,
Sığındım kucağına.

Beni yalnız bırakmadın.
Acı çektin zaman zaman,
Ama karşımda ağlamadın.
Tonlarca yükü taşıdı omuzların,
Yine de yorulmadın.
İlim yolunda,
Çağlayan bir pınardın,
Durulmadın.
Koca bir çınardın gökyüzünü avuçlayan.
Fırtınaların en şiddetlisinde bile yıkılmadın.

Bilmediğim yollarda,
Kılavuzdun yanımda.
Seninle yol aldım geçmişten geleceğe.
Yol göstermekten usanmadın.

Sesinden dinledim,
Saflığı, temizliği...
Seninle birlikte soludum,
Hayatın nefesini.
Elinden hiç düşmedi tebeşirlerin;
Öğrettin bana bilmediklerimi.

Bu, Elif Kızın Kağnısı' ndaki mermi.
Bu Nene Hatun, bu Ulubathı Hasan.
Bu Fatih, bu Alparslan!
Bu Koca Sinan!
Bu Atatürk,
Tarihe destan yazan...
Bu nakış Anadolu kokar burcu burcu.
Builmekler gelin kızların alın teri.
Bu yürek,
Şehidine ağlayan ana yüreği.

“Bu Konya Ovası, bereketin adı,
Bu Erciyes'in gururlu başı...
Bu Palandöken, bu yüce Ağrı” diyerek,
Dolaştırdın baştanbaşa Türkiye'mi.
Yüreğime doldurduğun sevgi,
Bayrak sevgisi, vatan sevgisi...
Yüreğime doldurduğun sevgi,
Atatürk sevgisi.
Senin sayende öğrendim öğretmenim,
Dilimi, dinimi, tarihimi...
Öğrendim,
İçine yalan katmadan anlattığın gerçekleri.
Çünkü öğrettiklerin,
Hayatın ta kendisi...

Sen öğrettikçe,
Toprağa daha sağlam bastı adımlarım.
O topraklarda yatmakta bilirim,
Yarınlarım.
Anladım ki,
Şimdi ben,
Dünyanın içine sığmayan
Kocaman bir dünyayım.
Deryayım, uçsuz bucaksız.
Fikir üreten bereketli bir bahçeyim.
Şimdi ben de güçlü bir yürek,
Bükülemeyen bir bilek,
Şimdi ben de
Senin gibi aziz bir öğretmenim.

Ülkü DUYSAK

TANIDIĞIM ÖĞRETMEN

İşte türlü halleri öğrencilerin
Kimini hoş görür kimine göz yumarsın.
Hepsinin cıvı cıvı atan kalbi
Yaşadığın onlardan belli

Gözleri büyür büyür çocuklarının
Derslerin ötesinde yüzer gider
Boya içinde dişleri
O ne özür dileyişler

Hastalansan ayrı düşsen bir gün
Binlerce parmak kalkar uykunda
Şaşırır kalırsın sevinçten
Ne kadar sağınsın ortalarında.

Nahit Ulvi AKGÜN

Birisi, Bütün Şiirleri, S. 33

TÜRK ÖĞRETMENLERİNE

Bazen ölüler yurdu korur, bazı da sağlar;
Göz nuru karışmazsa şahadet kanı ağlar.

Yoksulluğun ufkunda erirken bile mağrur,
Sensin o hazin nûr, o derin nûr, o büyük nûr.

Hoşnutsun, eğilmiş okuyorsun, yazıyorsun;
Ey terli alın, ey güneşin öptüğü insan.

Şöhret aramaz, şân aramaz, nâm aramazsın;
Cemiyetin omzunda da yokmuş kadar azsın.

İlmin sesi haykırmaz: İlim şarlatan olmaz,
Sessiz de seven yoksa vatanlar vatan olmaz.

Sen yurdunu haykırmayarak gizli seversin,
Kalmışsa eğer, ömrümü Tanrı'm sana versin...

Mithat Cemal KUNTAY

Tanzimat Sonrası Türk Şiiri, S. 156

VATAN BİZİM ÖĞRETMENİM

Hepimizi küçük yaştan
Yoğurdun sen yeni baştan
Cehalet denilen savaştan
Galip çıktık öğretmenim.

Alfabeden hece hece
Hep yazdırdın gündüz gece
Neler duyduk öğrendik
Sayenizde öğretmenim

Ne güzel şeydir öğretmek
Bir mum gibi yanıp bitmek
İsteyene yardım etmek
Senin için öğretmenim.

Senden öğrendik sevmeyi
Doğru yolda yürümeyi
Adım adım yükselmeyi
Sen gösterdin öğretmenim

Varsa bugün ilim sanat
Gökte uçan çelik kanat
Denizlerde demir saltanat
Eserindir öğretmenim

İste böyle bir mimarsın
Milleti millet yaparsın
Varsın saçların ağarsın
Vatan bizim öğretmenim.

Özgür ALKAŞ

YANSIMA

Küçücük bir dünyam vardı, öğretmenim
Senin avuçlarında..
O dünyaya kocaman hayaller sığdırmıştım.
Mavilikler vardı öğretmenim,
Renk renk çiçekler kucağında,
Ben mutluluğu ölümsüz sanmıştım..
Hayat vardı öğretmenim,
Kara tahtada, sıralarda
Umut vardı öğretmenim,
O masum bakışlarda,
Ben karamsarlığı sonradan öğrendim..

Güven vardı öğretmenim,
Bıraktım kendimi kollarına,
Seninle ağlar, seninle gülerdim.
Azim vardı öğretmenim,
Çalışmak, çalışmak ve yine çalışmak.
İstek vardı öğretmenim,
İstemek ve elde etmek.
Amaç vardı öğretmenim,
İnsan için insanca yaşamak.
İnanç vardı öğretmenim,
İnanmak ve başarmak.
Gelecek vardı öğretmenim,
Minik kalbimizde büyük yer eden bir yarın,
Tertemiz yarınlar,
Oysa uzadıkça, uzadı yollar..

Özgürlük vardı öğretmenim,
Uçurtmayı salıvermek gökyüzüne,
Bağıra bağıra şarkı söylemek,
Sonra o çocuksu ağlayışlar.

Düşler vardı öğretmenim,
Oysa şimdi bilmediğimiz,
Şekil veremediğimiz,
Yitirdiğimiz düşler
Ve şimdi katı gerçekler..

Yenilmemeyi de öğrendim
Bütün bunlara rağmen.
Biraz fedâkârlık, biraz da emek,
Belki de unutmadığım tek şey sevmek..

Artık kendi yolumda ben
Yapamayacağım şeylerin,
Yapabileceklerimi engellemesine
İzin vermeyeceğim, öğretmenim...

Seher KARAEFE

YİRMİ DÖRDÜNCÜ GÜN

Toplanmıştı tüm kulları Rabbim'in,
Çok sevdiği büyük dostun yanında.
O ermişler ermişi yudum yudum sunarken,
Bilgi ne kutsal şeymiş insanlar anlamada..

“Bilim Çin’de olsa gidin,
Ne kadar uzaksa da..”
Ya alimin mürekkebi?
“Şehidin kanından da..”
Bir başka büyük bilge;
“Olurum hem de köle
Çok değil, şöyle biraz
Bana harf öğretene”..

İlkay dedi, “Babacığım,
Güzel söylüyorsun ama
Önemliyse bu kadar
Ya öğreten, öğretmen?”

“Alimden söz ederken,
Şehidin kanı derken,
Bilge köleyim derken,
Neydi konum? Öğretmen..
Bak yavrum, yıllar önce
İlkokula başlarken,
Düşündün mü bunu hiç
Kimdi seni eğiten?
O olmasaydı eğer,
Ne söylerdi İdil’e
Şu raf dolusu kitap
Neler vermedi bize..”

“O doldurdu boşluğu
Benim ben olmam için
O sevdirdi insanı, doğaya saygı için.
Şimdi anlıyorum ki, o en kutsal gözümde
Darılma babacığım, belki senden de önde..
Bundan sonra duymazsın en küçük yerinmemi,
Elime alınca ben, Bilgi için kalemi.
Artık sarılacağım, sıkıca, görev bildim.
İnan ki gelecekte ben, ben de bir öğretmenim...”

Günay TULUN



YÜCELTİN BENİ

Gözlerimde yaş olmadı,
Hiç ağlamadım karşınızda, yıkılmadım.
Öyle güldü gözlerim, acılarla dolsam da...
Dünyaya meydan okudum, en zorlu anlarımda.
Yüreğime sığmadınız, büyüdünüz.
Türkiye'm kadar hürdünüz...

Bazen bir hasret türküsü kadar dokunaklı,
İçinize işledim.
Bazen neşe içinde, güzellikler düşledim.
Yalanlardan arıttım ruhunuzu.
İlim ışııyla yenebildim korkunuzu.
Bir ilaç oldu sözlerim, sızılar üstüne.
Yağmur gibi yağdım, yorgun gönüllere...

Bahar oldum;
Anadolu'nun bağrında çiçekler açtırdım.
Boram buram kokularımı,
Dört bir yana saçtırdım.
Türkiye'min temelinde bir hartım.

Öğretmendim...
Yıkılmayan bir abide,
Bir tarihtim...
Çaldıran'da, Malazgirt'te,
İstanbul'un fethinde bir askerdim.
Yarınıydım küçüklerin.
Gelin kızların ellerinde kınası,
Fatihler doğuran bir Türk anası...
“Türk'üm, doğruyum, çalışkanım” diyen yavrularımla,
İzindeydim Atatürk'ün.

Ne yazık ki kahpe bir kurşunla,
Yenildim, yıkıldım karşınızda.
Ben olmasam da,
Kırılmayan kalemim var, cehaletle savaşıta.
Yine aranızda hissedin beni,
Vatanımla birlikte yüceltin beni.

Ülkü DUYSAK



ZOR İŞ

Biliyorum zor iş öğretmek,
Öğretmenlik..
Ama biliyorum ki sen bizi iş olarak görmezsin.
Gür çıkar kelimeler ağzından,
Halbuki sen sadece fısıldarsın.
Nasıl anladığımı anlamam bile.
Kavratırsın sen bir yolunu bulup,
Yavaş yavaş fısıldarsın, sabırla bir kere daha,
Bir kere daha, defalarca ..
Hayatımı, sevgini, bilgini gösterirsin,
Gizlemeden.
Benliğini verirsin almayı
Yıllar geçer, sonra bakarsın,
Okuttuğun sınıflardan biri gelir yanına.

Kimi mühendis olmuş, kimi doktor,
Kimi sanatçı olmuş, kimi öğretmen,
Ama hepsi, hepsi iyi bir şeyler olmuş.
Gözlerin dolar,
Nasıl bir tiyatrocunun emeğinin karşılığını,
Alkışlarla alıyorsa,
Nasıl bir ana bebeğini 9 ay karnında taşıyıp,
Onun sevgisini hak ediyorsa,
Sen de bir anasın, sen de bir sanatçı
Ve sen de öğrencilerinle alırsın,
Verdiğin emeklerin karşılığını.
Gelecek senin ellerinden geçer,
Sen nakışlarsın, sen düğümünü atarsın
Yanlış olursa tırnaklarınla, dişlerinle
Acı çeksen bile,
Çözer düzeltirsin.
Zor iş, zor iş öğretmenlik.
Senin başardığın,
Zor iş öğretmenim...

Gülçin KARACA

8A – 542



Not: Bu e-kitap siirparki.com sitesi tarafından ticari olmayan kişisel kullanımınız için yayınlanmakta olup onu bilgisayarınıza indirebilirsiniz ancak kopyalanması, gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması, satılması hususu Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir.